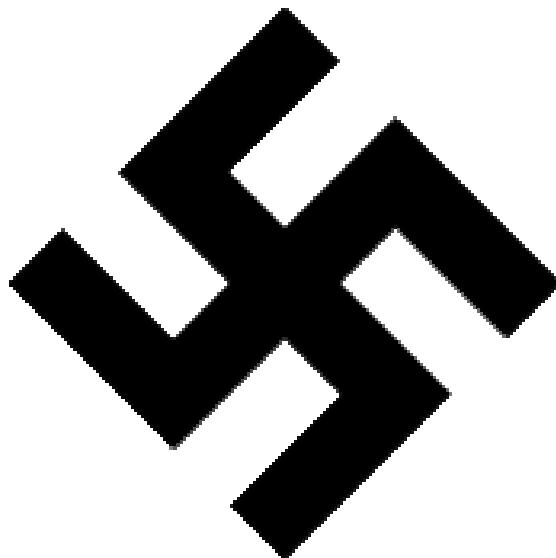

Julius Streicher

Mano Politinis Testamentas

JULIJUS ŠTREICHERIS
„MANO POLITINIS TESTAMENTAS“

**LIETUVIŠKAI IŠLEIDO LIETUVIŲ
NACIONALSOCIALISTŲ FRONTAS.**

2010 – ieji metai, vasario 12 – oji diena.

**LEIDINYS SKIRTAS JULIJUI ŠTREICHERIUI
PAGERBTI IR ATMINTI, PAMINĖTI JO ŠIMTAS
DVIDEŠIMT PENKTAŠIAS GIMIMO METINES.
UŽ LEIDINIO IŠLEIDIMĄ DĖKOJAME NSDAP/AO.**

Pratarmė

Garsaus vokiečių nacionalsocialisto, Julijaus Štreicherio Politinį Testamentą čia leidžiame, minėdami jo 125 – asias gimimo metines ir norėdami pagerbti šio didvyrio atminimą. Julijus Štreicheris nuo „demokratų“ pergalės kare yra šmeižiamas ir nekenčiamas ypač žydų ir jų pakalikų, keikiamas ir kitaip įžeidinėjamas.

Tačiau mes čia išleidžiame Lietuvišką jo Politinio Testamento vertimą, kuris skirtas parodyti ne tik tikrąjį šio vyro ir viso nacionalsocializmo veidą, bet ir atskleisti publikai, kad Štreicheris gyveno pavyzdinę, tikro didvyrio gyvenimą ir ėjo su Dievu.

Čia esanti medžiaga leidžia susipažinti su Štreicherio asmenybe, nors trumpai, bet iš sąžiningo ir nuoširdaus šaltinio, o ne iš šmeižto ir žydiškos neapykantos pilnų „istorijos“ vadovėlių, kurie iš tiesų verti „pseudo istorijos melagėlių“ vardo.

Mes tikime, kad ateis diena, kai ir Lietuva, ir Štreicherio Tėvynė, Vokietija, kartu su visa Europa, atsibus ir supras tiesą, kai žydija ir jos pakalikai bus amžinai pašalinti iš Europos ir kai bus užtrikinta baltosios rasės ateitis. Tik tada tikrieji didvyriai ras tikrą masinį pripažinimą ir įvertinimą, o tikrieji niekšai – tikrą ir masinį pasmerkimą. Adolfas Hitleris „Mano Kovoje“ rašė: **„Didieji kovotojai yra tie, kurie kovoja už savo idėjas ir idealus nepaisant fakto, kad jie negauna jokio pripažinimo iš savo amžininkų.“** Į tų kovotojų tarpą įeina ir Julijus Štreicheris, kurio gyvenimo istorija, darbai ir palikimas yra gyvi ir šiandien, įpareigodami mus dirbti ir kovoti už laisvę ir išsivadavimą iš žydijos jungo.

„Šturmuotojo“ redakcija

Julijus Štreicheris

Julijus Štreicheris gimė 1885 metų vasario 12 –ąją dieną Fleinhausene, Vokietijoje. Jis buvo devintasis Romos katalikų mokyklos mokytojo vaikas. Jis mylėjo savo motiną, kurią vėliau vadino „savo vaikystės tvirtove“. Trylikos metų amžiaus jis įstojo į mokymo institutą tapti mokytoju. Po penkių metų kurso, Štreicheris pradėjo mokyti pradinės mokyklos vaikus 1904 –ųjų metų sausį. 1912 metais jis įstojo į Demokratų partiją ir rengdavo jos mitingus Niurnberge. Jis buvo gabus oratorius ir greitai tapo labai populiariu, gaudamas šiltus aploдимentus, kad ir kur bešnekėtų. 1913 – aisiais metais Štreicheris vedė Kunigundą Rot. Lotaras, jų pirmasis sūnus, gimė 1915 – aisiais metais. Jis vėliau pradėjo rašyti į „Der Stürmer“. Antrasis sūnus gimė 1918 – aisiais.

Pirmasis pasaulinis karas prasidėjo 1914 – aisiais metais ir Štreicheris išėjo į karą savanoriu. Prancūzijoje jis matė sunkias fronto kovas. Štreicheris vykdė pavojingas užduotis ir nugabeno svarbią žinią po stipria priešų ugnimi, tai išgelbėjo karius nuo apsuptyties. Šito dėka, jis tapo pirmuoju vyru savo būryje, gavusiu Geležinį Kryžių. Jis tada tapo elitinio Kalnų Kulkosvaidininkų Padalinio nariu ir vėliau buvo priimtas kandidatu į karininkus. Kaip vyresnysis leitenantas, jis drąsiai kovėsi rumunų ir italų frontuose. Taikos sutarties pasirašymo metu, 1918 - ūjų lapkritį, Štreicheris vėl tarnavo Prancūzijos fronte, gaudamas pirmojo laipsnio Geležinį Kryžių. Po karo Štreicheris vėl ėmė mokytojauti.

Po savo grįžimo mokytojauti, Štreicheris gavo pirmąją savo Siono Išminčių Protokolų kopiją. Štreicheris pradėjo apie juos kalbėti. 1919 – aisiais Štreicheris padėjo sukurti Niurenbergo Vokiečių Socialistų Partiją, antisemitinę organizaciją. 1921 – aisiais Štreicheris pradėjo publikuoti „Deutsche Volkswille“, leidinį, tapusį partijos balsu. 1922 – aisiais Štreicheris įstojo į NSDAP ir netrukus visą savo partiją prijungė prie Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partijos, vadovaujamos Adolfo Hitlerio.

1923 – ūjų metų balandžio 20 –ąją buvo išleistas pirmasis „Der Stürmer“ („Šturmuotojo“) numeris. Pirmieji nacionalsocialistų savaitraščio numeriai „Der Stürmer“ padarė neįtikėtinai gerai žinomą ir populiariu leidiniu. Numeriai susidedavo iš keturių nedidelių lapų, skirtų Štreicherio (laikraščio įkūrėjo ir redaktoriaus) politiniams priešininkams aptarti. Bet 1923 – ūjų metų lapkritį laikraštis įgavo tūkstantinį tiražą.

Štreicheris buvo svarbus asmuo nacionalsocialistų bandyme paimti valdžią Vokietijoje per Miuncheno Pučą 1923 – ujų metų lapkričio 9 – ają dieną. Štreicheris buvo paskirtas „Propagandos Direktoriumi“ ir buvo vežiojamas po Miuncheną sakyti kalbas ir skelbti Revoliuciją. Štreicheris žygiavo su Hitleriu, Himleriu ir generolu Erichu Liudendorfu per Miuncheną į Feldhernhalės paminklą, kai policija atidengė ugnį. Šešiolika žygiuojančiųjų žuvo iš karto, tuzinai, įskaitant ir Hermaną Geringą, buvo sunkiai sužeisti. Adolfas Hitleris buvo valdžios įkalintas Landsbergo kalėjime, kuriame išbuvo keturiolika mėnesių. Štreicheris buvo įkalintas mėnesiui ir neteko savo mokytojo darbo, bet, dėka savo geros darbo istorijos, pensiją gavo būdamas trisdešimt devynerių metų amžiaus.

Julijui Štreicheriui išėjus į laisvę, laikraštis vėl buvo pradėtas publikuoti, pradedant 1924 – ujų metų kovo mėnesiu. Tik po vieno mėnesio, „Der Stürmer“ išleido savo pirmąją antižydišką karikatūrą. Štreicheris pradėjo didžiąją savo idėjinę kovą prieš sistemą, kurią jis vedė per savo laikraštį. Kai kurie jo laikraščio numeriai buvo uždrausti arba konfiskuoti trisdešimt kartų tarp 1923 – ujų ir 1933 – iųjų metų. Per vienuolikos dienų laikotarpį jam buvo iškeltos penkios teisinės bylos. Jis iš viso sėdėjo aštuonis mėnesius kalėjime už nepaklusnumą teismo įsakymui sustabdyti uždraustųjų „Der Stürmer“ numerių publikaciją. Jis buvo išrinktas į parlamentą balandžio šeštąją dieną, 1924 – aisiais metais. 1924 – ujų rudenį jis kandidatavosi į Niurnbergo miesto tarybą ir laimėjo rinkimus. Jis tuo pat metu turėjo dvi politines pozicijas. Prasidėjo karikatūrų publikavimas. Filipas Ruprechtas, naudodžs pseudonimą „Fipsas“, laikraštyje publikuodavo įvairias garsias karikatūras ir paveikslėlius. Jie buvo skirti demaskuoti žydiją ir jos nusikaltimus ne tik vokiečių tautai, bet Europai ir visai žmonijai. Taipogi tai darė ir laikraščio straipsniai.

Laikraščio tiražas 1927 – aisiais metais buvo tik 14000 kopijų. Iki 1933 – iųjų metų tiražas pakilo iki 25000, o 1934 jau siekė 113800 vienetų. 1940 – aisiais metais „Der Stürmer“ jau viršijo dvejų milijonų tiražą. Laikraštis jau buvo tarptautinio masto ir pasisekimo publikacija, kurios žydija bijojo labiau, negu bet kokios kitos periodinės publikacijos. 1941 – aisiais metais „Der Stürmer“ jau buvo leidžiamas Vienoje, Pragoje (Čekija), Strasbūre ir Danijoje.

1943 – aisiais metais mirė Julijaus Štreicherio žmona. Keletą savaitių prieš karo pabaigą Julijus Štreicheris vedė savo ilgametę sekretorę, Adelę. Jie pasitraukė į Alpes, kai artėjo amerikiečių kariuomenė. 1945 – ujų metų gegužės 23 – iąją dieną žydas, JAV karininkas Plitas atpažino Štreicherį ir Štreicheris pakliuvo į žydų pakalikų rankas. Žydija savo tautietį karininką pašlovino ir jam paskelbė „Majoro Plito dieną“.

Štreicherį įkalino pasaulinei žydijai atsiskaitinėjantys „sajungininkai“. Julijų Štreicherį suėmus pradėjo džiūgauti visi pasaulio žydai, jų neapykanta šiam vyrui, kuris išdrįso paviešinti jų niekšybes, buvo ir išlieka neišpasakytina. Vadinamojo Niurnbergo „tribunolo“ metu Štreicheris savo advokatui, Dr. Hansui Marksui perdavė raštelį, kuriame pasakojama, kaip jį kankino žydai su negrais jo kameroje. Tai įrodo fotografija, kuri rodo jį stovintį nuogą su juodomis ir mėlynomis žymėmis ir ženklų ant jo kaklo, ant kurio buvo parašyta, „Julijus Štreicheris, žydų karalius“. Raštelyje Štreicheris pasakojo:

„Du negrai mane nurengė ir per pusę suplėšė mano marškinius. Tedevejau savo kelnes. Būdamas surakintas antrankiais, aš negalėjau jų pasikelti, kai jos nusmuko. Taigi tada buvau nuogas. Keturias dienas! Ketvirtąją dieną man buvo taip šalta, kad beveik nebejaučiau savo kūno. Aš nieko nebegalėjau girdėti. Kas dvi-keturias valandas (netgi naktimis) ateidavo negrai, vadovaujami baltojo vyro ir daužydavo mane. Degindavo cigaretes ant mano krūtinės. Kišdavo savo pirštus į mano akiduobes. Rovė mano antakius ir krūtinės plaukus. Su botagu plakė lyties organus, juos apspjaudė.

Reikalavo, kad atverčiau burną ir jie į ją prispjaudytų. Kai atsisakiau ją atverti, mano burna buvo per prievartą atidaryta su pagaliu ir jie prispjaudė į mano burną. Buvau muštas botagu, visą mano kūną dengia tamsiai mėlynos žymės. Jie mane dar ir fotografavo! Jie tyčiojosi iš manęs, dėvinčio seną kareivišką švarką, kurią jie užmetė ant manęs.“

Akivaizdu, kad Štreicheris buvo sadistiškai kankinamas žydų ir jų pakalikų. Kai tai bandė paviešinti jo advokatas, žydijai dirbantys teisėjai-inkvizitoriai iš karto pradėjo rėkauti ir pykti. Jie liepė to neaptarinėti teisme, nes tai „visiškai nedera“. „Tribunole“ Štreicheris elgėsi drąsiausiai iš visų žydijos aukų, jis išdrįso viešai juos demaskuoti, tačiau buvo nepaliaujamai tildomas.

Nepaisant neįtikėtinai didelio psichologinio ir kitokio spaudimo, viso teisinio farso, vadinamo „tribunolu“ metu, Julijus Štreicheris nepalūžo iki pačios pabaigos. Žydijos pakalikai jį nuteisė mirti. Prieš egzekuciją jis buvo sadistiškai kankinamas. Paskui, vedamas prie ešafoto, drąsusis Štreicheris sušuko „Heil Hitler!“. Priešais budėlį, kuris, be to, pats buvo žydas, Štreicheris, demaskuodamas „tribunolo“ farsą jį taikliai pavadino 1946 – ujų metų Purimu ir spjovė niekingajam žudikui į veidą. Tada jis buvo paleistas kankintis kartuvėse, kad lėtai kankintųsi, kol, kankinęsis daugiau negu dešimt minučių, jis užgėso. Tačiau su šio narsaus vyro raštais ir didvyriškumu, toliau gyvuoja ir jo dvasia. Teikvėpia ji ne tik vokiečius, savo kovoje už laisvę, bet ir tikruosius Lietuvos nacionalistus ir nacionalsocialistus žerti rasinio idealizmo liepsnas ir kovoti už laisvę, niekada nepasiduodant, kaip nepasidavė Julijus Štreicheris.

ŠLOVĖ DIDVYRIAMS!

Julijaus Štreicherio Politinis Testamentas

Turinys

- I. Likimo pašaukimas.**
- II. Ar yra rasių klausimas?**
- III. Pasaulio naikintojas**
- IV. Kova prasideda**
- V. „Šturmuotojas“**
- VI. Šneka Adolfas Hitleris!**
- VII. Hitlerio gelbėjimosi mėginimas**
- VIII. Landsberge**
- IX. Egzistencijos naikinimas ir garbės įžeidinėjimas**
- X. Kova tęsiasi**
- XI. Adolfas Hitleris tampa tautos Fiureriu**
- XII. Niurnbergo įstatymas**
- XIII. Karas ir karo kaltė**
- XIV. Fiureris**
- XV. Pabaigos komentaras**

Julijus Štreicheris

Mano Politinis Testamentas

Mano patvirtinimas

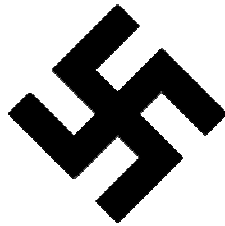
***Moto:** „Sutrikdytas pusių palankumo ir neapykantos, jo istorinis atvaizdas kito per istoriją.“ – Frydrichas Šileris*

Tam tikrų amžininkų kvailumas, pagiežingumas ir bailumas tikėjo galėsias pažeminti, iškraipyti, pagal turinį ir formą, mano dvidešimt penkerių metų šviečiamąjį darbą, kurį aš vykdžiau žodžiu ir raštu. Dauguma šių kritikų nesusidarė savo nuostatų iš savo pačių žinių, o veikiau per paslaugų kito nuomonės tauškėjimą. Šie užrašai sunkiausiu vokiečių tautai metu yra skirti tiems klaustiniams amžininkams ir teisėjams ir visiems tiems, kurie tai nori žinoti atminčiai.

Mondorfas Liuksemburge, Kalinių namai

1945 – ujų vasara

Julijus Štreicheris

I

Likimo pašaukimas

Aš buvau penkiametis kaimo vaikas kai pirmą kart išgirdau žodį „žydas“. Aš jį išgirdau iš savo motinos lūpų. Ji išrinko, užsakė ir iš anksto sumokėjo už audinį mano tėvo kostiumui iš pardavėjo pagal parodytą pavyzdį. Kai siuntinys atvyko, audinys nebuvo pavyzdžio spalvos ir kokybės. Mano motina jautėsi apgauta ir jos vaikai verkė su ja.

Kai aš buvau išsiųstas į mokyklą ir tikybos pamokoje iš kunigo lūpų išgirdau apie krikščionijos išgelbėtojo kančią, aš buvau pilnas siaubo pranešimu, kad žydai, matydami kraujo netekusį išgelbėtoją, neturėjo jokio gaileščio ir nebuvo patenkinti kalinio kankinimu ir net reikalavo nukryžiuavimo, nors romėnų valdininkas Pilotas galėjo atmesti kaltinimą, kad Jėzus, su savo kova prieš žydų fariziejus, pažeidė kriminalinį įstatymą. Toje tikybos pamokoje į mano gyvenimą atėjo pirmas įtarimas, kad žydo esmė buvo keista.

1909 – aisiais metais aš buvau pašauktas iš savo baviškųjų-švabiškųjų namų į municipalinę pradinę mokyklą Niurnberge kaip mokytojas. Tuo metu su ypatingu intensyvumu siautė kova už išsivadavimą iš klerikalinio mokyklos išsilavinimo ir, kadangi mokytojai tikėjo, kad rado parlamentinę pagalbą demokratų partijoje, buvo gana natūrali pasekmė, kad aš, kaip jaunųjų mokytojų atstovas, norėjau šnekėti demokratų partijoje.

Aš greitai įveikiau savo vidinį nenorą ir dabar pirmą kart savo gyvenime stovėjau politinio kalbėtojo sakykloje. Aš kalbėjau ką jaučiau, kaip vidinis balsas man įsakė kalbėti. Kai aš baigiau savo kalbą, pakilo aplodismentai, nuo kurių man paraudonavo skruostai. Dalis auditorijos neprisidėjo prie aplodismentų. Jie į mane keistai spoksojo klausiančiomis akimis. Jie nebuvo jauni teisininkai. Didžioji dalis jų atrodė kitokie, negu tie, kurie plojo. Kai aš vėliau vėlai naktį galvodamasėjau namo, mėlynakis Kono banko namų atstovas man ant peties padėjo ranką ir man pasakė su savo gyvenimo išmintimi: **„Štreicheri, leisk man tau kai ką pasakyti. Aš dirbu žydiškame versle. Aš išmokau išlikti tylus, kai mano vokiška širdis būtų mielai šnekėjusi ir aš dažnai šneku akimirkomis, kai aš mielai likčiau tylus. Žydai iš tiesų yra negausūs skaičiumi, bet jie yra didžiuliai savo ekonomiškai ir politiškai įgyta galia ir šita galia yra pavojinga. Tu, mano mielas Štreicheri, esi vis dar jaunas ir ambicingas ir šneki savo mintis. Bet visada atmink, ką aš tau pasakiau: žydai yra galia ir ši galia yra pavojinga, labai pavojinga!“**

Pasekusių laiku, aš dažnai turėdavau prisiminti šį išmintingą patariantį vyrą ir šiandien, aš turiu tai padaryti vėl Liuksemburge, Mondorfo kalinių namuose.

Jau ne už ilgo po Pirmojo pasaulinio karo pradžios, buvo garsus balsas apie tai, kad masė žydų, įpareigotų karinei tarnybai, savo gyvybes laiko saugiai fronto užnugaryje, šalies karo ekonomikos kabinetuose. Karo ministro 1916 – aisiais metais išleistas įsakymas karo kabinetams žydų kariniam dalyvavimui pagal jų skaičių ir natūrą turėjo būti atšauktas, kadangi žydija informavo imperinę valdžią, kad jo įvykdymas sukeltų pavojų karo paskolos

pasirašymui. Kai aš apmaščiau šiuos įvykius Pirmojo pasaulinio karo viduryje, vaikiškas žydų klausimo egzistavimo įtarimas buvo pakeistas rimtu, svarbiu žinojimu.

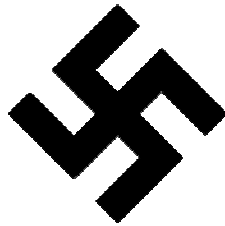
Pirmoji žydų klausimo egzistavimo žinia buvo papildyta naujų patyrimų. Jau 1918 –ųjų vasarą artėjančios politinės audros, kuri duotų greitą pabaigą Pirmajam pasauliniam karui, gandai ateidavo iš už fronto vėl ir vėl. Lozungai, kurie palydėjo tuos gandus buvo tie patys, kuriais priešų propaganda pripildydavo skrajutes, išmetamas virš vokiečių apkasų. Vokiečių karinė moralė, vokiečių mastymas turėjo būti privestas prie galutinio žlugimo. Kas šios griovikiškos propagandos slaptieji skatintojai šioje ir kitoje pusėje buvo, man greitai tapo aišku, kai pirmąją taikos dieną, dabar jau saugiuose apkasuose, sovietų kareivis su raudonu raiščiu ir prancūzų seržantas šypsodamiesi vienas kitam paspaudė rankas. Abu buvo žydai. Vienos dvasios valia iš užnugario pasmeigė vokiečių karo moralę, kas vėliau buvo šnekėta iš Jiurgeno Trolerio, Ericho Muehsamo ir Kurto Eisnerio burnų, kad išdavystė prieš tėvynę yra heroizmas ir Vokietijos pralaimėjimas, jų gyvenimo darbas. Šito nežinodama, kariuomenė išliko neįveikta Pasaulinio karo mūšiuose, užagitauta taikos diktato žiaurumo ir po raudonų sovietų kareivių vadovavimu, paržygiavo atgal į išduotos šalies gėdą.

Kai praėjo kruvinas, didžiulis revoliucijos nusikaltimas, ant vokiečių nuotaikos kaip didžiulė uždanga užėjo niūri neviltis ir gilus noras stipriai, vėl tvarkančiai rankai, užpildė širdis tų, kurie vis dar drįso viltis. Daugiau negu dešimtmetis turėjo praeiti, kol šita viltis, kaip stebuklas, rado savo išsipildymą.

Aš irgi grįžau iš Pirmojo pasaulinio karo į šią naują Vokietiją, apie kurią marksistų išsišokėliai pranašavo, bus grožio ir išdidumo pilnas Reichas. Aš irgi nuo įvykio nusisukau su pasišlykštėjimu ir aš tikėjau, kad lauksiu šone, kol įvyks kažkoks išgelbstintis stebuklas. Kaip ir prieš karą, aš gyvenau savo profesijos uždaviniu kaip mokytojas ir vokiečių jaunimo švietėjas. Bet savo laisvomis valandomis aš eidavau į vienatvę užmiestyje su dažais ir teptuku, kad vėl raščiau Dievą, kuris sukūrė istorinę vokiečių praeities didybę.

Tada į mane sušuko balsas: Tu esi savo tautos dalis ir toks liksi net akimirkomis, kai tiki, kad nebegali turėti vilties. Tu tegali toliau gyventi, jeigu tavo tauta toliau gyvens ir tu mirsi, jeigu tu nepadėsi jai įveikti prarajos! Tai man buvo pirmasis likimo šaukimas.

II

Ar yra rasių klausimas?

Atsitiktinumas mane 1918 – ujų gruodžio vakarą nuvedė į užėigą „Kulturverein“ Niurnberge, kurioje kas savaite susirinkdavo grupė piliečių. Inžinierius Karlas, kilniausio charakterio žmogus, buvo kalbėtojas. Iš jo lūpų aš išgirdau žydų klausimo pristatymą, kuris manyje augančią išvadą privedė prie vis didesnio ir didesnio aiškumo. Aš taip pradėjau skaityti apšviečiančias knygas ir publikacijas. Tai darydamas, aš susidūriau su didžiųjų senovės, viduramžių ir naujųjų laikų vyrų pasisakymais apie žydiją ir jos veiklą tautų gyvenime, aš buvau tiek pritrenktas, tiek šokiruotas savo atradimo, nes dabar aš sužinojau, kad 4000 metų egzistavo pasaulinis priešas, kuris iki dabarties sugebėjo daryti savo nedorus darbus po „Dievo tautos“ kauke. Tačiau durys į galutinį susipratimą buvo atidarytos žydo Izraelio, kuris, dėka savo tarnybos kaip Anglijos ministras-prezidentas, buvo pakeltas į aukštuomenę kaip Lordas Beikonsfyldas. Savo knygoje „Endimionas“ jis patvirtina: „Rasių klausimas yra raktas į pasaulio istoriją.“

Taigi, štai iš vieno didžiausių žydijos vyrų lūpų ateina pareiškimas, kad rasių klausimas egzistuoja ir, kad žinios šiuo klausimu gali išaiškinti paslaptinę pasaulio įvykių raidą. Su šiuo raktu, per nagrinėjimą, turėtų tapti matomos konstruktyviosios ir destruktivosios pasaulio įvykių jėgos tiems mano užrašų skaitytojams, kurie net nėra žinojimo vestibulyje.

Kas yra suvokiama kaip rasė? Mokslas atsako:

„Didesnę žmonių bendruomenę, kurios nariai savo fizine forma ir savo intelektine-psichologine natūra yra panašūs vienas į kitą ir kurie per paveldimumą perduoda savo fizinius ir intelektinius-psichologinius bruožus savo palikuonims, vadiname rasę.“

Mokslas nustatė pusę tuzino žmonių rasinių tipų iš kurių kūrybingiausioji ir, taipogi, vertingiausioji, yra šiaurietiškoji rasė. Mokslas šiaurietiškoją rasę apibrėžia kaip tuos žmones, kurie yra gražaus kūno sudėjimo, aukšto ūgio, pailgos kaukolės, šviesių plaukų ir melsvų akių, turintys intelektualinę-psichologinę drąsos mirties akivaizdoje dovana, atkaklumą, teisingumą, ištikimybę, sąžiningumą ir kūrybinę energiją. Būtent ta žmonių kraujo bendruomenė, kuri išgyveno šiaurės Europos ledynmečio, pasibaigusio prieš 12000 metų (fiziškai ir intelektualiai nepajėgūs pražuvo) selekcinį procesą. Ši šiaurietiškoji rasė, su savo Dievui artima žmogiškumo dvasia, sukūrė nemirtingas vertybes. Ji sukūrė javų auginimą iš laukinių žolių auginimo, prijaukintų gyvulių veisimą, ji išrado plūgą, rūdą panaudojimą ir savo kūrybine energija atsiskleidė kaip ***rasė, išrinkta vadovavimui***. Iš šios šiaurietiškosios rasės pilkoje priešistorėje vis daugiau valstiečių vilsktinių nuklydo į pietus ir pietryčius tam, kad surasti naują žemę ir vėl apsigyventi. Jeigu tuo periodu aukštosios Indijos, Persijos ir Mažosios Azijos kultūros žydėjo ir Graikija ir Roma galėjo iškilti, kurių kūriniai, savo grožiu ir jėga, net savo griuvėsiuose, vis dar palaimingai spindi į dabartį, tada tai yra dėka šiaurietiškosios rasės kūrybinės valios ir kūrybinės energijos.

Tauta ir rasė nėra tas pats dalykas. Kol rasė sudaro fiziškai ir intelektualiai-psichologiškai panašių žmonių bendruomenę, tauta yra nelygiųjų bendruomenė. Tautoje yra didelių ir mažų žmonių, pailgų kaukolių ir apvalių, su šviesia, arba su gelsva, arba rusva oda, žmonės su geltonais, rudais ir juodais plaukais, mėlynomis, rudomis ir juodomis akimis. Taipogi, jų intelektualinė-psichologinė natūra yra įvairi. Per tūkstantmečio eigą, šiaurietiškosios rasės palikuonys beveik išnyko Europos pietinėse tautose per spalvotą rasinį mišinį, kol šiaurės Europos tautose jie vis dar išlieka gausiais skaičiais, taip pat ir Vokietijoje.

Jeigu vokiečiai yra net ir šiandien yra kitų tautų vadinami „germanais“, tai yra prisiminimas laiko, kai germaniškasis žmogus, kaip šiaurietiškosios rasės palikuonis, buvo vis dar vienas didžiulis kraujo šaltinis, iš kurio kitos tautos vėl ir vėl gaudavo naujo kūrėjų kraujo.

Tai buvo germanų kraujas, kuris anglų tautai sukūrė fiziškai tokį kilniai sudėtą ir psichologiškai tokį bebaimį savo tikslų siekime ir išliekantį žmogaus tipą, kuris neišvengiamai turėjo taipti didžiausios moderniosios eros imperijos kūrėju. Ir jeigu buvo įmanoma, kad Šiaurės Amerikoje, tik per kelis šimtmečius, iš tokios galingos kūrybinės energijos ir didybės išaugo Naujasis Pasaulis, tada ir tai buvo šiaurietiškosios formos ir šiaurietiškosios dvasios žmonių darbas.

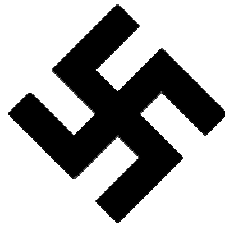
Yra sena valstiečių išmintis: naminių gyvūnų vertė išlieka išsaugota tiek, kiek išlieka geras gyvūnų veisimasis. Bet jų lygis krenta ir taip pat jų išvaizda, jeigu aukštai išvesta rūšis susimaišo su prastesnėmis. Tai yra taip pat ir su žmonių rasėmis. Tol, kol šiaurietiškoji rasė save veisė savo pačios kraujyje, jos kilni fizinė forma išliko. Tačiau psichologinė esmė ir, taipogi, dvasios kūrybinė energija irgi buvo perduota palikuonims. Bet akimirka, kai šiaurietiškas žmogus pradėjo maišyti savo kraują su kitomis rasėmis, šiaurietiškoji forma ir šiaurietiškoji esmė buvo prarasta palikuonyse. Tai yra gamtos dėsnis: aukštas išlaiko save tik aukštame, šventas tik šventame. Jeigu šio gamtos dėsniu draudimas yra pažeidžiamas, jeigu rasės pradeda maišytis, tada aukštų ir vertingų sugebėjimų unikali vertė nuskęsta į žemumo ir bevertiškumo pelkę.

Legendinius pirmuosius žmones, Adomą ir Ievą velnias privedė prie įsitikinimo, kad žmogus gali būti toks pat, kaip Dievas; kadangi jie patikėjo velniškąja įtaiga, jie prarado savo rojų. Tai taip pat buvo velnias, kuris į pasaulį atvedė žmonių lygybės doktriną. Akimirka, kurią prasidėjo pirmasis šiaurietiškujų žmonių maišymasis su kitų rasių krauju, įvyko pirmoji nuodėmė prieš kraują ir gimė prigimtinė nuodėmė. Psichologinis pakrikimas ir nepasitenkinimas ir, taigi, nelaimė, sklido tarp žmonių.

Tad paslaptis nebėra paslaptis, dabar mes ją žinome: per šiaurietiškosios rasės kraujo maišymą su spalvotųjų žmonių rasių krauju, šiaurietiškoji kūrėjo dvasia, kartu su kilniąja šiaurietiškąja kūno forma, pražuvo pietų ir Mažosios Azijos rasinėje pelkėje. Su šiaurietiškosios rasės tose žemėse išnykimu, jos kultūriniai kūriniai taip pat neišvengiamai priėjo prie pabaigos. Jeigu taip senovės kultūros mums buvo perduotos kaip griuvėsiai, tada tai yra rasinės dramos, kuri vyko prieš tūkstantmetį: šiaurietiškosios rasės nykimo, įrodymas.

Madisonas Grantas, didysis aiškiaregys Jungtinėse Amerikos Valstijose, savo „Didžiosios rasės gale“, kuris pasirodė 1913 – iaisiais metais, paskelbė, kad ir tada Šiaurės Amerikos katilė, kuriame šiaurietiškoji rasė taip pat pradėjo poruotis su spalvotos rasės žmonėmis, kūrybingasis šiaurietiškosios rasės žmogus neišvengiamai paskęsta į rasinę pelkę ir su šituo paskendimu, didžioji šviesa, kurią šiaurietiškosios rasės žmonės atnešė į šį pasaulį, yra užgesinama.

Izraelis Lordas Beikonsfeldas yra, taipogi, teisus, kai jis sako, kad yra rasių klausimas ir, kad tik su jo žinojimu tegalime apšviesti tamsumą, kuri sudaro pasaulio istoriją daugeliu atvejų, kurie mums atrodo nesuvokiami.

III

Pasaulio naikintojas

Žydų tauta išėjo iš Artimųjų Rytų rasinio chaoso, kur šiaurietiškas žmogus, ieškodamas naujų žemių, susidūrė su geltonais, rudais ir juodais žmonėmis ir su šiais spalvotais žmonėmis sumaišė savo kraują. Žydų mokslininkas Otas Veiningeris patvirtina savo knygoje „Veislė ir charakteris“ („Geslecht und Charakter“). Jis rašo:

„Mongolinio kraujo priemaišą daugeliui žydų davė gelsvą odos spalvą ir negrų kraujo priemaiša sukūrė tarp žydų dažnai aptinkamas išpūstas lūpas ir garbanotus plaukus.“

Neegzistuoja jokia tauta, kurioje matytusi tokių didžiulių persimaišymų kaip žydų tautoje. Žydų tauta sugėrė visų rasių kraujo elementų ir, iki aukšto laipsnio, taip pat ir šiaurietiškosios rasės. Kiekvienoje kraujo maišatyje taip pat įvyksta ir intelektinių-psichologinių savybių susimaišymas. Žydiško kraujo įvairovė sukūrė fizinį ir intelektualinį-psichologinį rasinį tipą, kurį vadiname žydu. Bet žydiško kraujo įvairovė taip pat nulėmė neįprastą kelią, kuriuo žydija pradėjo sukti kai ji savo „išrinktinumą“ pakėlė iki švento įstatymo ir taip sukūrė izoliaciją, kuri išsaugojo žydų tautos tautinį ir rasinį išlikimą iki šiandienos. Šventasis žydų raštas, Senasis Testamentas, apie tai suteikia informacijos. Mozės knygos 17 – amė skyriuje yra pranešama, kad žydų dievas Jahvė sudarė paktą su žydų tautos patriarchu, Abraomu, kuris turėjo būti visos žydijos paglostymas amžinybei. Pakto deklaracija skamba taip:

„Aš noriu sudaryti paktą tarp savęs ir tavo sėklos ir jis turėtų būti amžinu paktu!“

Kadangi šis paktas buvo numanytas amžinybei ir turėjo būti nepanaikinamas, buvo paskelbtas taip pat amžinas pakto ženklas:

„Visi, kurie tarp jūsų yra vyrai, turėtų būti apipjaustyti. Tai turi būti pakto tarp manęs ir jūsų, amžinas ženklas.“

Negali būti jokios abejonės, kad apipjaustytieji yra pakto nariai. Yra parašyta:

„Ir bet kas, kurio oda nėra apipjaustyta, turėtų būti sunaikintas.“

Su šiuo dieviško išskirtinumo pasiryžimu, žydija sau sukūrė priedangą, kuri labai daug prisidėjo prie krikščionijos tolerancijos žydijai ir, tam tikrais atvejais, paskatino žydiškų interesų gynimą.

Tauta, kuri save skelbia Dievo išrinktąja tauta turi sau nustatyti neeilinį tikslą. Pirmojoje Mozės knygoje, penkioliktame skyriuje, Jahvė šneka Abraomui:

„Aš noriu palaiminti tavo sėklą ir ją dauginti kaip žvaigždes danguje ir smėlį jūroje. Tavo sėklai turėtų priklausyti pasaulio vartai!“

Pasaulio vartai! Su šiuo pažadu iš savo dievo Jahvės, žydų viešpatijos sukūrimas žydijai tapo įsakymu.

Po to kai žydai, Egipte išbuvę beveik 500 metų, turėjo vėl išvykti, jie nusprendė Kanano žemę padaryti sau naudinga. Tai buvo žemė, kuri buvo paversta labai vaisinga žemdirbių, kurie atėjo iš šiaurės, kad, būtų galima sakyti, toje žemėje tekėjo pienas ir medus.

Padėka, kurią žydai parodė vietos gyventojams prieš paliekant Egiptą, yra pranešama antrosios Mozės knygos 12 – amė skyriuje:

„Visi pirmagimiai, nuo pirmagimių faraono sūnų iki kalinio kalėjime pirmagimio sūnaus ir tarnaitės pirmagimės, bus nužudyti. Nebus nei vieno namo su gyvu žmogumi.“

Vadas iš Egipto buvo Mozė. Jis neužmiršo tautos tikslo kartu pasiimti egiptiečių auksą ir sidabrą. Jau ir tuo laiku tautose buvo žmonijos išgamų, kurios prisidėjo prie žydų. Yra parašyta:

„Ir su jais taip pat ateina minia iš Egipto, ir avys, ir galvijai.“

Ši „minia“ buvo ta, kuri už žydus atidavė savo kraują per Kanano žemės invaziją. Ketvirtosios Mozės knygos 33 – iajame skyriuje yra parašyta:

„Ir Viešpats (Jahvė) šnekėjo su Moze Moabitų žemėse prie Jordano ir tarė: Kai jūs būsite perėję Jordaną į Kanano žemę, jūs išvysite visus gyventojus ir sunaikinsite jų altorius ir šventoves aukštumose, tam, kad galėtumėte paimti žemę ir joje apsigyventi. Jūs per loteriją turėtumėte pasidalinti žemę tarp savo šeimų.“

Penktosios Mozės knygos 20 – ajame skyriuje Jahvė tampa dar aiškesnis:

„Kai jūs atvyksite priešais miestą, jūs jam turėtumėte pasiūlyti taiką. Jeigu jie atsakys taikingai, visa ten rasta liaudis turėtų būti priversta mokėti duoklę ir paklusti jums. Jeigu miestas nenorės taikingai su jumis derėtis, tada jį apgulkite. Ir kai Viešpats, jūsų Dievas, jį padės į jūsų ranką, jūs su kardu turėsite nukauti viską, kas jame yra vyriška, jūs neturėtumėt leisti gyventi niekam, kas kvėpuoja.“

Ir žydai veikė, kaip jų dievas jiems pasakė per Mozę. Ketvirtosios Mozės knygos 31 – ajame skyriuje, yra rašoma:

„Ir Izraelio vaikai paėmė Midianiečių moteris ir jų vaikus į nelaisvę ir visus jų galvijus, visą jų turtą ir prekes, jie pavogė ir su ugnimi sudegino visus miestus ir visus kaimus ir pagrobė visą laimikį ir viską, ką tebuvo įmanoma pagrobti, žmones ir gyvulius.“

Tačiau žydų feldmaršalas Mozė tuo nebuvo patenkintas, nes devintajame skyriuje yra parašyta:

„Ir Mozė supyko ant kariuomenės vadų ir jiems šnekėjo: kodėl jūs leidote visoms moterims gyventi: tad dabar pasmaukite viską, kas yra vyriška tarp vaikų, visas moteris, kurias žinote miegojusias su vyrais, bet visas mergaites, kurios nepažinojo vyrų, leiskite joms gyventi jums patiems (!!!).“

Iškyla du klausimai: ar gali dievas, kuris sudarė paktą tik su žydų tauta ir kuris šiai tautai įsakė siaubingiausią plėšimą ir kitų tautų naikinimą, taip pat būti krikščionių dievu, kuris per savo kunigus moko labdaringumo?

Antra: jeigu „karo nusikaltėliai“ iš viso kada egzistavo, kur turi būti ieškoma jų mokytojo? Penktojoje Mozės knygoje, 11 – amė skyriuje, Jahvė žydams duoda pažadą:

Visos vietos, ant kurių stovės jūsų kojų padai, bus jūsų, nuo dykumos iki Libano kalno ir nuo Eufrato iki vakarų jūros, bus jūsų sienos. Niekas negalės prieš jus atsilaikyti.

Taip ir atsitiko. Niekas nepasipriešino žydiškos karybos metodams. Žydintys laukai, aukštos senovės kultūros, buvo sunaikintos ir su jomis, tautos, kurios jas sukūrė. Rasių klausimas yra raktas į tų nutikimų žinojimą.

Kai romėnai pradėjo kovoti savo mūšius graikų žemėje, pakrikimo kirminas jau buvo baigęs savo darbą graikų tautoje. Kai tik drąsiojo ir kūrybingojo šiauriečio palikuonys šioje žemėje negaudavo galo nuo brolžudiškų tarpgentinių karų, arba persų karuose, tai jis tesidaugindavo vaikuose, kurie kildavo iš menkesnio kraujo moterų. Kilnūs, savo proporcijomis toks gražus graikiškasis kūnas ir Dievui artima siela, buvusi jame, tapo retenybe. Graikija tapo žaidimų aikšte mišrūnams ir žydams, iš kurių intelektualinio-psichologinio žemumo, grožis neišvengiamai pražuvo.

Bet romėnų tauta taip pat jau ilgą laiką save rado nykimo būsenoje. Joje vidiniai karai ir ypač naikinamasis karas prieš Kartaginą šiaurietiskajam žmogui sukėlė kraujo praradimą, nuo kurio Roma jau nebegalėjo atsigauti. Tai pasekė plėtimasis giliai į Afriką ir Aziją nebegalėjo paslėpti artėjančio nuosmūgio neišvengiamybės. Žinios apie žydų vaidmenį šiaurietiskosios romėnų tautos nykime yra patvirtintos didžiojo vokiečių istoriko Teodoro Momseno: jo „Romos istorijoje“ žydai romėnų tautai buvo „nykimo fermentas“.

Kai pažadėtąsios žemės prie Viduržemio tapo nebežadančios, žydiškasis žvilgsnis buvo nukreiptas į motininį šiaurės kraštą, germaniškojo žmogaus kraštą. Jau pirmosiose Romos kolonijose prie Reino ir Dunojaus germanų etninės grupės susidūrė su žydais, kurie, ypač kaip šviesių perukų tiekėjai giliai į Aziją ir Afriką, sugebėjo uždirbti milžiniškus pelnus. Bet tik kylanti krikščionybė žydų tautai atidarė germaniškų žmonių Reicho duris. Germaniškojo žmogaus valia priešintis, kylanti iš instinkto, dabar buvo prilaikoma bažnyčios doktrinos, kad žydai yra Dievo išrinktoji tauta ir, taipogi, žmonijos išganymo nešėja. Kas nusižengia žydams, tas nusižengia labdarininkumui ir, taip pat, prieš Dievą.

Bet negalėjo būti išvengta, kad germaniškasis žmogus, kankinamas žydiškos palūkanų vergijos, vėl ir vėl pakildavo kruvinais pasipriešinimais ir privedė prie tų žydų išvijimų, kurie net šiandien yra pristatomi žydų ir žydų gnomų kaip „tamsieji“ viduramžiai. Jeigu jau tuo metu Europos germanizuotosios tautos negalėjo savęs išvaduoti amžinai iš žydiško išnaudojimo ir fizinio bei psichologinio nuodijimo, tai buvo dėl tuometinių valdovų, kilmingųjų karalių ir imperatorių, kurių mokesčių rinkėjais, patarėjais ir asmeniniais gydytojais, žydai pajėgė tapti.

Žydai vis dar gyveno pačių pasirinktuose getuose ir jie vis dar nepasiekė, ko jie siekė be perstojo: įstatymų, taikomų žydams, pašalinimo, kurie juos užantspauduodavo tokiais, kokie jie ir yra iš tiesų, svetimais tautai ir kraujui. Tik jėga, valstybės nuvertimas, galėjo jiems pagaliau atidaryti taką dėl išskyrimo į valstybės esmines pozicijas. Tad tai priėjo prie pirmojo didžiojo valstybės nuvertimo Europoje, Prancūzijos revoliucijos. Žydų istorikai teisingai giriasi Prancūzijos revoliucija kaip vienu iš savo didžiausių darbų. Prancūzijos revoliucija Prancūzijoje žydams atnešė ne tik pilietinę lygybę, bet taip pat turėjo rezultatą ir 1848/49 –ųjų metų revoliucijose, kurios privedė prie paskutinių apsaugos įstatymų, kurie buvo sukurti prieš žydų įsiskverbimą į valstybės gyvenimą didžiosiose Europos valstybėse, pašalinimo. Žinojimas, kad Prancūzijos revoliucija pasitarnavo žydiškiems interesams, buvo užrašytas Gėtės jo „Kasmetinėje Plundurveilerno mugėje“:

„Gudrioji tauta mato atvirą kelią,

Tol, kol tvarka egzistuoja, jai nėra ko tikėtis.

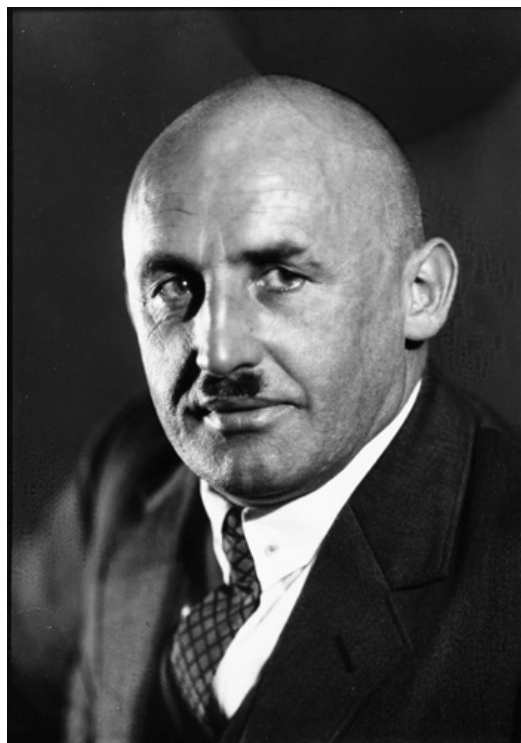
Po to, kai žydų tauta jau pajėgė pasiekti lygias teises kitose tautose, ji pradėjo prie savo piniginės galios pridėti politinę galią. Divide et impera („Skaldyk ir valdyk“). Tautos buvo suskaldytos į nacionalistus ir antinacionalistus, į konservatorius ir liberalus, į religines pakraipas ir laisvamanių partijas. Kiekvienoje partijoje, žydai save padarė vedeliotojais ir remėjais. Kur pasirodė reikalinga, žydai save užmaskuodavo per bet kokios religinės srovės krikšto pažymėjimą. Žydas taip sau kiekvienoje tautoje susikūrė parlamentines daugumas, tokias, kokių jam reikėjo bet koku duotu metu savo politiniams tikslams. Šios daugumos nepastebėjo, kieno tarnyboje jos duodavo savo balsus. Bet žydas Karlas Marksas sukūrė galingiausią ginklą žydų tautai per raudonojo proletariato Internacionalo suorganizavimą. Tikėdamas taip save išvaduosiąs iš pasaulinio kapitalizmo, internacionalinis proletariatas, kaip revoliucijų smogiamasis būrys, to nepastebėdamas, vėl ir vėl pasitarnaudavo savo paties budelių globaliniams interesams.

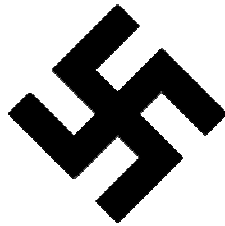
Bet jeigu tauta vis dar turi jėgas, kurios negali būti sumuštos iš vidaus, tada yra panaudojamas kraujo nuleidimas per karą, pasekamas revoliucijos po jo. Dr. Jonakas fon Freinvaldas, savo knygoje „Žydiški patvirtinimai“, surinko daugiau kaip tūkstantį vedančių žydų prasitarimų, kuriuose yra su brutaliu atvirumu pripažinta, kad Pirmasis pasaulinis karas nebuvo tik didelis internacionalinių stambiųjų finansų reikalas, o verčiau priemonė, per kurią vokiečių tauta, vis dar priešindamasi žydų reikalavimui į pasaulinį viešpatavimą, turėjo būti pastatyta į nepajėgumo padėtį.

Pasipriešinimas, su kuriuo žydai mato save susiduriant visose tautose, yr vadinamas „antisemitizmu“. Žydai ir žydų draugai pareiškė, kad „antisemitizmas“ yra pagiežingas Vokietijos nacionalsocialistų išradimas... Žydų vadovas, Teodoras Herclis taip suteikia atsakymą. Savo išleistame „Dienoraštyje“, jis rašo:

„Antisemitizmas egzistuoja visur, kur žydai didesniu skaičiumi sueina su ne žydais. Bet jis yra atnešamas žydų į žemes, kuriose vis dar nėra antisemitizmo.“

Su šiuo patvirtinimu, Teodoras Herclis pripažįsta žydų klausimo egzistavimą ir jis taip pat pripažįsta, kad pasipriešinimas, pasireiškiantis tautose, kyla iš žydo prigimties. Tokia realizacija jį sukėlė pašaukti į gyvenimą sionistų judėjimą su tikslu: sukurti nacionalinius namus visai žydijai.

IV

Kova prasideda

Su tokiu žinių ir supratimo pasirengimu, aš dabar įžengiau į kovą. Jeigu vokiečių tautai buvo lemta atgauti savo tautinio ir nacionalinio gyvenimo savęs pasiryžimą, tada ši tauta turėtų atpažinti priešą, kuris ją nubloškė į nelaimę ir ji turėtų realizuoti energiją savo atgimimo realizavimui ir energiją ją paleisti iš grandinių, kurias priešas uždėjo iš vidaus, ir iš išorės, tegalėtų ateiti iš jos pačios.

„Ateikite visi!“ Taip šaukė kraujo raudonumo plakatai vėl ir vėl iš skelbimų lentų ir pastatų sienų į „masinį žmogiškąjį kuną“. Ir jie visi atėjo. Heraklio Velodromas, marksistų organizuotų darbininkų susirinkimų pastatas, buvo pilnas žmonių iš fabrikų, vyrų ir moterų, jaunų ir senų. Šnekėjo Lapričio revoliucijos rengėjų delegatas, apie kurį kiekvienas žinojo, kad jų įgyta galia išliks tik tol, kol bus įmanoma išlaikyti proletariato tikėjimą. Tikėjimą, kad revoliucija iš tiesų žmonėms fabrikuose atnešė laisvę nuo kapitalistinės tarnystės. Tarp tūkstančių nežinomų žmonių, aš irgi sėdėjau kaip nežinomas. Ten buvo nuvalkiotos frazės, kurias būtų galima perskaityti bet kokią dieną marksistinėje spaudoje. Tai buvo nevaldoma agitacija prieš viską, kas nacionalistiška ir šlykštus Internacionalo išdavystės prieš tėvynę šlovinimas. Buvo galima pastebėti apie kalbėtoją, kad jis pats netikėjo tuo, ką sakė ir, taipogi, paliko klausytojų širdis šaltas ir be sujudimo. Ir taigi aplodismentai, duoti jam pabaigoje, irgi buvo šalti ir priverstiniai.

Aš prisistačiau „diskusijai“. Daugelis tūkstančių klausančių akių buvo nukreiptos į mane, man belipant ant raudonai papuoštos platformos kalbėti. Aš jau nebežinau, ką aš pasakiau. Bet aš niekada nepamiršiu aplodismentų audros, kuri siautė aplink mane žvaigždėtos 1919 –ųjų metų sausio nakties ramybėje.

Po aštuonių dienų. Ir vėl šaukimas „visiems“, ir vėl aplodismentai kalbėtojų, pašaukti iš kelių „proletarinių“ rankų. Ir vėl aš pasirodžiau diskusijai. „Ponas Šreicheris vėl pasirodė šnekėti. Ar mes jam leisime šnekėti?“ Šūksniai: „Leiskit jam šnektėti!“ Ir aš vėl šnekėjau. Bet vos tik iš mano lūpų išėjo pirmieji žodžiai, iš pirmųjų kėdžių pasigirdo riksmas: „Stokit, jis yra provokatorius! Jis yra darbininkų priešas! Lauk jį!“ ir, apspjaudytas ir iškeiktas „masinio žmogiškojo kūno“, aš palikau pastatą prisimindamas, kad prieš aštuonias dienas man buvo plojama.

Bet tai nuėjo per gamyklas ir užėigas: „Štai yra kažkas, kas nepasiduoda. Jis buvo išmestas iš susirinkimų salės, nes jis pasakė, kad darbininkai buvo apgauti, kad jie bėgioja ant kapitalizmo nosies ir, kad kapitalizmas yra žydai. Jis apie tai nėra neteisis.“

Ir „šitas“ atėjo vėl. Kai raudonasis pirmininkas man nenorėjo vėl leisti šnekėti, šimtai suriko protestuodami: „Balsuoti, balsuoti!“ Buvo balsavimas. Dauguma nubalsavo už laisvą diskusiją. Nuo tos akimirkos, aš dabar galėjau, savaitę po savaitės, pristatinti savo politinę poziciją, jeigu tik ir kelioms minutėms, socialdemokratų, nepriklausomųjų, komunistų, spartakiečių susirinkimuose, vėl ir vėl pertraukiamas aplodismentų. Pirmasis daigas išdygo!

Tuo tarpu, Vokietijoje buvo pasirašyta sutartis, neapykantos ir keršto instrumentas, kuris buvo skirtas vokiečių tautai sukelti amžiną letargą ir vergovę ir, taipogi, nacionalinę ir tautinę nuosmūkį. Dabar mano diena atėjo! Raudoni kaip kraujas plakatai šaukė į salę:

„Ateikite, visi 300 vyrų, kurie pažįstate vienas kitą ir kurie yra paslaptingu būdu surišti vienas su kitu, valdote pasaulio ekonominį likimą. Tai patvirtina didysis žydas Valteris Ratenau. Ateik į Heraklio Velodromą! Julijus Šreicheris tau atskleis paslaptį ir tau pasakys, kas yra vyrai, kurie pavergia visų tautų miegančius žmones!”

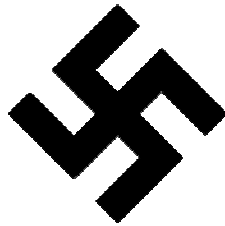
Ir jie atėjo, visi atėjo. Jau dviem valandom prieš prasidedant susirinkimui, Heraklio Velodromas buvo perpildytas smalsiujų. Dešimtys tūkstančių nebesusirado vietos ir pripildė plačią aikštę ir gatvę iki pagrindinės traukinių stoties. Ir pėsti, ir raiti policininkai buvo atėję palaikyti tvarkos. Eidamas per visą tai, aš buvau gerai nusiteikęs ir tada, skatinamas šūksnių, aš įžengiau į Heraklio Velodromą kaip pirmojo savo paties suorganizuoto viešo susirinkimo vedėjas. Ir aš kalbėjau. Aš kalbėjau laisvai. „Kalbėkite toliau, kalbėkite toliau!” Aš šnekėjau iki vidurnakčio valandų ir, kai aš baigiau, išsimaudęs prakaitu, aš leidau ant manęs pasilieti palaikymo šūkių bangai, ***iš mano širdies pakilo tyli malda į dangų. Aš tai jutau: dabar kelias buvo atviras į sugundytojų širdį, į žmonių širdį, į tautos širdį. Buvo padaryta skylė pastate, kurį žydas Karlas Marksas pastatė miegančių žmonių smegenyse.***

Antrasis mano sušauktas masinis susirinkimas buvo sutrikdytas gaujos teroristų, papirktų alumi ir cigaretėmis. Mano kalba baigėsi kruvinu susirinkimų salės mūšiu.

Tuo tarpu, apie mane jau susibūrė grupė vyrų, kurie buvo pasirengę rizikuoti savo gyvybėmis, kad apgintų mane nuo politinių kriminalų teroro. Kai trečiame mano suorganizuotame susirinkime apmokėti teroristai siekė jį sutrikdyti, jie buvo išvyti pro duris ir langus su vandens žarnomis. Šaltasis dušas turėjo rezultatą, kad mano organizuoti susirinkimai daugiau niekada nebebuvo sutrikdyti.

Tačiau Heraklio Velodromo nuomotojas leidosi prigasdinamas. Jis man nebedavė savo salės susirinkimams. Bet tai taip pat turėjo gerą pusę. Aš dabar kalbėjau didelėje „Kulturvereino“ salėje. Ten drįsdavo atvykti žmonės, kurie save laikė per gerais rodytis „proletarų“ susirinkimų salėje ir rizikuoti fiziniu pavojumi. Tai buvo žmonės, kurie save vadino „biurgeriais“. Jie dabar gaudavo savaitines „injekcijas“ (jiems pakenčiamu būdu) su pasėkme, kad dabar ir pastoviose „geresniųjų žmonių“ užstalėse būdavo aptariama, ar nebūtų gerai žinoti ir išklausti naująjį pamokslautoją.

Nepraėjo nė savaitė, kurią aš nekalbėjau viešame penktadienio susirinkime, arba tų, kurie tapo ištikimais pasekėjais, diskusijų vakaruose. Taip greitai, išaugo tūkstančių vyrų ir moterų pasekimas. Viešiausias ir aktyviausias judėjimas jau susiorganizavo, užsiregistravo ir turėjo narių sąrašą. Jis save vadino „**Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partija**“. Visi sąžiningai darbingi vokiečiai turėjo jai priklausyti, nepaisant kokio rango, ar profesijos, ar kokios religinės pakraipos.

V

„Šturmuotojas“

Buržuaziniai dienraščiai neatkreipė dėmesio į Niurnberge susiformavusį tautinį judėjimą. Jie bijojo žalos verslui, prarasdami reklamavimą iš žydų verslininkų. Kad marksistai kol kas irgi apie jį tylėjo, buvo akivaizdu. Bet netrukus marksistų stovykloje pakilo balsai, kurie protestavo prieš jį ir, kad nebuvo priešinamasi artėjančiam pavojui. Tylėjimas dabar buvo pakeistas į negražų asmeninį įžeidinėjimą ir mano kalbų niekinimą. Tačiau šito procese, marksistų spauda pasiekė priešingybę to, ką norėjo pasiekti. Ji pažadino savo vadovų smalsumą ir jie vis gausiau ateidavo į mano susirinkimus tam, kad palygintų, kas yra rašoma raudonojoje spaudoje su tuo, kas buvo mano kalbama. Tad žydų-marksistų neapykanta pavirto propaganda tiems, kuriuos ji norėjo pažeisti.

Tam, kad vis dėl to turėti viešą poveikį per spaudos organą, 1920 – aisiais metais aš sukūriau savo pirmąjį savaitinį laikraštį „Deutsche Sozialist“ („Vokietis socialistas“). Aš buvau vienintelis, prisidedantis prie turinio. Šis žymus darbo padidėjimas buvo mano atliekamas kartu su mano profesine, kaip mokytojo, veikla ir buvimu judėjimo kalbėtoju. Dažnai aš teturėdavau keletą rytinių valandų poilsiui. Paprastas gyvenimo būdas ir augantis džiaugimasis tuo, kas buvo sukurta, kas padarė įmanoma tai, kas buvo laikoma neįmanoma. Mano paties nepatyrimas su laikraščiais ir tam tikro žmogaus, kuriam buvo patikėtas publikacinis darbas, nedorumas, turėjo pasėkmę, kad mano pirmas įkurtas laikraštis žlugo tepraėjus truputį daugiau negu metams. Ta pati lemtis ištiko ir „Deutscher Volkswille“ („Vokiečių tautos valią“), įkurtą 1921 – aisiais metais.

1923 – iųjų metų pavasarį aš pakrikštijau savaitinį laikraštį „Der Stürmer“ („Šturmuotoja“). Jis turėjo gerą laimę tarnauti mano švietėjiškai kovai kaip aštrus ir labai sėkmingas ginklas iki 1945 – ujų metų, taigi, beveik 25 – erius metus. Buvo laikai, kai „Šturmuotojo“ specialūs numeriai, parengti mano bendradarbio Karlo Holco, kuris tuo tarpu, krito mūsų kovos vietoje, išėjo į pasaulį spaudos tiražais iki keturių milijonų. „Šturmuotojas“ rado kelią į vokiečių tautos širdį kaip nepajėgė joks panašaus tipo laikraštis. Pati tauta tapo bendradarbe per medžiagos tiekimą ir per vėl ir vėl įkvėpiančią pagalbą platinant kovingąjį laikraštį. Staiga, vokiečių vyrai ir moterys stovėjo Vokietijos gatvių kampuose ir siūlydavo „Šturmuotoją“ pardavinėti. Daugelis jų buvo apspjaudyti teroristų ir suluošinti nuo sumušimų.

Kai turėjo pasirodyti pirmasis „Šturmuotojo“ numeris, moterys atsisakė mano kovingą laikraštį idėti į laikraščių standus, bijodamos teroro. Buvo jauna mergaitė, kuri surado išeitį. Ji ėjo iš kavinės į kavinę ir, galbūt mergaitės labui, laikraščio pardavimai buvo geri. Kadangi pardavinėjimas vyko be prekybinio leidimo, policininkas persekiojo drąsiąją pardavėją ir jai davė nedidelę baudą. Bet „Šturmuotojas“ buvo šviesiaplaukės, mėlynakės mergaitės pristatytas masinei publikai. Tuoliau, patys žydai tapo propagandininkais: jie supirkinėdavo „Šturmuotojo“ numerius, kurie jiems buvo ypač skausmingi.

Prieš tai, kai „Šturmuotojas“ išsivystė į tai, kuo tapo vėliau, buvo vis dar daug spaudžiančių rūpeščių. Vieną kartą skola už spausdintuvą išaugo iki 17000 Reichsmarkių. Grėsė žlugimas. Tada pagalba atėjo per įvyki,

kuri žmonės vadintų „stebuklu“. Ant atvirutės buvo moters ranka parašytas kvietimas tam tikrą popietės valandą ateiti prie zoologijos sodo vartų, po kuriuo nebuvo pasirašyta vardu. Smalsumas mane privertė paklusti paslaptinam kvietimui. Prie manęs priėjo mergaitė su dvejomis kabančiomis šviesiomis kasomis ir man padavė storą voką. Ji į mano klausimą apie jos vardą ir kas ją siuntė teatsakė draugiška šypsena. Kai aš redakciniame kabinete (tai buvo mažas kambarys spaustuvėje) atidariau voką, priešais mane gulėjo dvidešimt tūkstančių markių banknotais ant stalo priešais mane. „Šturmuotojas“ išvengė savo negandos. Po valdžios paėmimo, aš viešuose susirinkimuose pakartotinai gerojo donoro prašiau pasirodyti, kad aš jam galėčiau padėti, ar duoti džiaugsmo. Tas pagalbininkas, išlikęs nežinomu ir mažoji pasiuntinė, yra su dėkingumu prisimenami Mondorfo kalinių namuose.

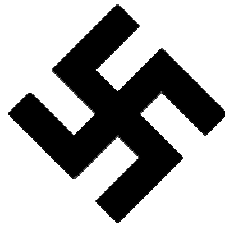
1935 – aisiais metais, mano tuometinis leidėjas W. H. mirė Niurnbergo ligoninėje. Aš neužbaigiau savo rašytinio kontrakto su juo ir dabar, kai jis buvo miręs, jo našlė „Šturmuotoją“ paskelbė savo nuosavybe. Tam, kad neturėčiau eiti į teismą, arba turėčiau kovingojo laikraščio tolesnį leidimą pastatyti į pavojų, aš atsipirkau savo turtą už 45000 Reichsmarkių. Niurnbergo verslininkas man davė pinigų už atsakomybės pareiškimą.

„Šturmuotojas“ tuoj turėjo poveikį toli už Vokietijos ir yra tipiška, kad ten mano kovingas laikraštis taip pat rado imitaciją, tiek turinio forma, tiek prisistatymo forma. „Šturmuotojo“ savaitraščiai pasirodė Danijoje, Šiaurės Amerikoje, Pietų Amerikoje, Pietų Afrikoje, Indijoje, Japonijoje ir Mandžūrijoje.

Kai yra aptarinėjamas „Šturmuotojas“, taip pat turi būti atminti, kas su savo talentingu piešimo pieštuku įrodė esantis vertingas bendradarbis. „Fipsas“ yra neatskiriamas nuo „Šturmuotojo“. Jo gyvenimo kelias yra neįprastas kaip ir akimirka, kuri jį atvedė į „Šturmuotoją“. Kaip Niurnbergo fabriko darbininko sūnus, jis įstojo į laivyną kaip Pasaulinio karo savanoris, 16 metų amžiaus. Kaip „raudonas“ jūreivis, jis buvo įtemptas į revoliuciją karo pabaigoje. Per nuotykingą kelią, jis pasiekė Triestą. Po to, kai jis ten, aludėje, užsidirbo reikmėms, jis nukeliavo į Argentiną, kur jis padėjo indėnams plačiame regione, kurie turėjo prižiūrėti šeimininko, turtingo žydo Buenos Airėse, galvijų bandas. Ilgesys jį parvedė atgal į Vokietiją su savo žmona ir dvejais vaikais. Socialdemokratų laikraštis, „Fränkische Tagespost“ jį paskyrė niekinti mane, kaltinamąjį teismo byloje, savo piešiniais. Bet kai jis dabar galėjo, pirmą kartą pamatyti tą žmogų su savo paties akimis ir jį išgirsti savo paties ausimis, kurio jo raudonieji bosai nekenė, jis per teismo salės prižiūrėtoją perdavė savo tarnybą man. Mano priešininkas, demokratų meras, buvo pavaizduotas kaip skeletas su kabančia galva. Žydas teismo pareigūnas Siusheimas, stovintis priešais jį, į jį žiūrėjo pilnas gaileščio ir sakė: „Susigėdęs iki kaulų.“ „Šturmuotojo“ numeris su šiuo piešiniu buvo konfiskuotas, kas turėjo pasekmę, kad kita spausdinimo serija išaugo keliariopai. Nuo tada, „Fispas“ pašė „Šturmuotojui“ iki 1945 – ujų pavasario. Ar jis buvo suimtas kaip „karo nusikaltėlis“, man šiuo metu yra nežinoma. Aš niekada neturėjau noro būti suprastas taip vadinamos „inteligentijos“: mano „Šturmuotojo“ darbe, būti jų giriamams savo viešose kalbose. Savo šviečiamajame darbe, aš norėjau paimti darbo žmogų jo masėse, tempti jį kartu ir laimėti jo širdį. Darbo dienos žmogus yra paprastas savo mastyme ir didis savo jausme. Jis nori, kad su juo būtų šnekama taip, kaip jis pats šneka ir nori šnekėti atvirai, sąžiningai, be paslų! Aš taip pat išmokiau savo „Šturmuotojo“ ir partijos bendradarbius taip šnekėti ir rašyti. Vienas iš mano geriausių pagalbininkų buvo Ernstas Hymeris, kuris irgi gavo garbę būti įkalintas.

Kur yra šviesa, taip pat yra šešėlis ir kur yra planavimas, pjuvenos taip pat krenta. Būtų buvę nenatūralu, jeigu „Šturmuotojas“ nebūtų daręs klaidų. Tik žmonės, kurie patys yra be vidinio gyvenimo, kabintųsi smulkiai prie vienos, ar kitos klausos ir smulkmenos bei ignoruotų bendrą vaizdą ir nebūtų galėję atlikti 25 – erių metų „Šturmuotojo“ darbo. Šie kritikai iš viso nepastebi, kaip jie patys šitaip patvirtina savo menkumą ir niekingumą.

Didžiausias mano darbo pripažinimas atėjo iš priešo burnos. Po mano arešto, žydas policijos pareigūnas pasakė: „Tu įžiebei ugnį visame pasaulyje su savo „Šturmuotoju“.

VI

Šneka Adolfas Hitleris!

„Ar jau girdėjai kaip šneka Adolfas Hitleris?“ Manęs kurį laiką buvo vėl ir vėl klausiama. Ir kai tai atsitiko vėl, man atrodė, kad lemtis man vėl davė pašaukimą

1922 – ujų žiemos dieną aš vėl viešajame susirinkime sėdėjau kaip nežinomas tarp nežinomųjų. Aš sėdėjau masiniame mitinge „Biurgerbrauso“ susirinkimų salėje Rozenheim gatvėje, Miunchene. Galingoje susirinkimų salėje buvo milžiniška nekantravimo įtampa.

Staiga, iš išorės atėjęs šūkis: „Hitleris ateina!“ – man smogė lyg paslaptingos jėgos spindulys – daugelis tūkstančių vyrų ir moterų pakilo iš savo sėdynių, iškėlė savo dešines rankas kaip palaiminimą ir, kaip pirminės jėgos šauksmas, šūkis „Heil Hitler“ griudėjo vėl ir vėl link ateinančio vyro. Su pastangomis, jį lydintys padarė taką jam praeiti pro stumdomas žmonių minias.

Kai jis dabar stovėjo pakylėje ir, su džiaugsmu švytinčiu veidu, žiūrėjo į siaučiantį entuziazmą, aš pajutau, kad turi būti kažkas ypatingo apie įtą Adolfą Hitlerį! Entuziazmo banga buvo pakeista keistai laukiančios tylos.

Dabar jis šnekėjo. Pirma, lėtai ir nelabai pabrėžiančiai, bet tada greičiau ir stipriau ir, pagaliau, keliant didžiulę jėgą. Kas buvo pasakyta, yra gilaus priežasties, kuri vokiečių tautą nubloškė į jos nelaimę, atskleidimas ir tai buvo gilaus tikėjimo Dievu, per kurį vokiečių dvasios ir vokiečių širdies jėga sulaužys vergovės grandines, kai ateis laikas, apreiškimas. Tai buvo milžiniškas minčių turtas, kuris atėjo iš daugiau, negu trijų valandų trukmės kalbos, aprengtas talentingos kalbos grožiu.

Kiekvienas tai jautė: šis vyras šneka iš dieviško pašaukimo, jis šneka kaip dangaus pasiuntinys akimirka, kurią pragaras atvėrė duris viską suryti.

Ir visi jį suprato, su protu ir su širdimi, vyrai ir taip pat moterys. Jis kalbėjo visiems, visai vokiečių tautai. Buvo paskutinė valanda prieš vidurnaktį kai jo kalba baigėsi su iškilmingu kreipimusi: „Kumščio ir proto darbininkai! Imkitės už rankų širdies ir darbo vokiečių tautos bendruomenėje!“

„Mes renkamės melstis priešais Dievą Teisingąjį!“ (vok. „Wir treten zum Beten vor Gott den Gerechten!“) Niekada aš ankščiau negirdėjau šios giesmės giedamos taip ugingai meldžiant ir tokios pilnos tikėjimo ir vilties bei niekada ankščiau „Vokiečių dainos“ (Vokietijos himno) giedojimas manęs nepajudino taip giliai, kaip tai nutiko tame masiniame susirinkime, kuriame pirmą kartą aš pamačiau Adolfą Hitlerį ir išgirdau jį šnekant. Aš tai jaučiau: aš prasiveržiau pro džiūgaujančias mases į podiumą ir dabar stovėjau priešais jį: „Pone Hitleri! Aš esu Julijus Streicheris! Šią valandą aš tai žinau: aš tegaliu būti pagalbininku, bet tu esi Fiureris! Aš šitaip tau perduodu tautinį judėjimą, mano sukurta Frankonijoje.“

Klausiančiai, jis į mane pažiūrėjo iš mėlynų savo akių gelmės. Tai buvo ilgos sekundės. Bet tada jis paėmė mano rankas su didele šiluma: „Streicheri, aš dėkoju *tau!*“.

Tad likimas mane pašaukė antrą kartą. Bet šįkart tai buvo didžiausias pašaukimas mano gyvenime.

Niurnbergiečiai yra užsispyrę žmonės ir, taigi, jie buvo tik bavarai, nes jie tokiais buvo padaryti su baltais-mėlynais pasienių stulpais. Kadangi jie sako, kad joks žmogus negali būti tobulas, jie netikėjo ir Popiežiaus neklystamumu. Tarp jų Martynas Liuteris rado ypač draugišką priėmimą ir, kai reikėjo rinktis, jie prisidėjo ne prie katalikų Habsburgų, o prie protestanto švedo, Gustavo Adolfo.

Jie niekada nelaikė savo orientacijos paslaptimi kai Napoleonas Bonapartas Vokietiją sukaustė grandinėmis ir jo patikėtiniai skriaudė tautą. Tai buvo Niurnbergo knygų pardavėjas, Frydrichas Palmas, kuris išleido knygą „Vokietija savo žemiausiame pažeminime“ ir tada turėjo iškęsti kankinio mirtį už savo tikėjimo drąsą Branau prie Ino, kur Adolfas Hitleris gimė 85 – eriais metais vėliau.

Frankai buvo daugiau negu truputį nustebę, kai jie sužinojo, kas įvyko Miunchene. Daugelis sakė, kad aš išdaviau frankus jezuitams ir kiti klausė, ar aš maniau, kad kas nors gero ateis iš gimusio austro. Bet visi niurnbergiečiai nusprendė, kad turi būti atvirkščiai: ne niurnbergiečiai turi vykti į Miuncheną, o Miuncheno žmonės į Niurnbergą.

Tad Hitlerio priėmimas pirmajame viešajame susirinkime Niurnberge dar nebuvo labai malonus. Nepasitikėjimas prieš „apsiaustuotą jezuitą“, Adolfą Hitlerį, kuris tariamai gavo įsakymus iš Vatikano, turėjo vis dėl to greitai duoti vietą įsitikinimui, kad nėra jokio „austro“, jokio „Vatikano vyro“ ir irgi jokio „stambaus kapitalizmo pasamdyto provokatoriaus“, o verčiau tautos žmogus, kuris turi savo širdį teisingoje vietoje ir su savo aiškia galva žinojo ko norėjo. Tad Adolfo Hitlerio pirmasis pasirodymas Niurnberge buvo didžiulė sėkmė: Niurnbergas ir Miunchenas savo širdimis susijungė kartu! Tiltas į šiaurės Vokietiją buvo pastatytas!

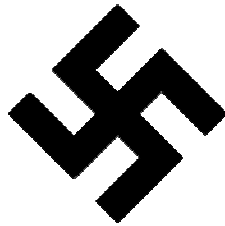
Visoje Vokietijoje dabar prasidėjo pabudimas. Proto ir kumščio darbininkai pirmąkart tapo pamokslautojais, žmonės, kurie niekada savo gyvenime neturėjo jokios minties vieną dieną drįsti šnekėti viešai. Nuostabi energija sklido iš Adolfo Hitlerio vardo, kad net tie, kurie niekada nematė paties Adolfo Hitlerio, tapo jo apaštalais. Tai yra širdžių judėjimas, kuris apima visus ir net moteris padaro ištikimais, įkvėpiančiais pagalbininkais. Bet jaunimas prisijungia prie rudojo fronto ir, su besijuokiančiomis akimis, skleidžia gerą laimę, kuri pradeda vystytis vokiečių tautai.

Siaubinga priespaudos nuotaika tuomet spaudė Vokietiją. Iš išorės negailestingas priešas, kuris tariamai sudarė „taiką“ su Vokietija 1919 – aisiais metais ir sumaitoto Reicho viduje, siautėjo velnias. Vokietija tapo duoklės mokėtoja per „Judos ranką“. Jos darbas laukuose ir gamykloje vis dar buvo tik duoklės nugalėtojų ir vergvaldžiui mokėjimui. Bet kaip mielai būtų vokiečių tauta dirbusi vėl, jeigu būtų tam turėjusi galimybę. Mašinos buvo tylios, nes trūko žaliavų ir, kur jos egzistavo, nebuvo leidžiamas darbas, nes taip norėjo masinių streikų vedeliotojai. Iš išorės, blokada trikdė importą ir to, ką pagamino vokiečių laukai, neužteko visiems. Kūdikiai veltui griebė savo motinų krūtines, jos buvo tuščios. Daugelis šimtų ir tūkstančių vyrų, moterų ir vaikų mirė nuo nepritekliaus, jie mirė nuo bado.

Doleris buvo pakeltas į karalių. Vokietijos markė krito iš vienos dienos į kitą. „Proletarai“ tapo milijonieriais per naktį ir, pagaliau, už tai, ką jie vakar galėdavo įsigyti už vieną milijoną, šiandien turėdavo sumokėti vieną milijardą ir rytoj jau už vieną trilijoną. Velnias užsidėjo savo kvailio kepurę. Ir užvestieji, užagituotieji, nežinojo kaip atpažinti velnią.

Nesiprausę, su suplyšusiais rūbais ir tamsiais veidais, iškankintasis „masinis žmogiškasis kūnas“ judėjo per gatves ir ieškojo savo kankintojo, bet jo nerado. Virš Vokietijos kabėjo milžiniškas tvankumas. Vienas sakė kitam ir jie visi kartu tai kartojė: „dalykai negali šitaip tęstis, kažkas turi ateiti ir jau greitai, geriau pabaiga su siaubu, negu siaubas be pabaigos.“ Bet tie, kurie pradėjo vėl tikėti, žiūrėjo su viltimi į Miuncheną su baimingu klausimu: „Kiek toli nuėjo dalykai, ar jis jau gali išdrįsti, kas turi būti išdrįsta anksčiau, ar vėliau?“

VII

Hitlerio gelbėjimosi mėginimas

Buvo niūri, drėgna, šalta, ūkanota diena, kai aš draugo automobilyje važiauvau į Miuncheną tam, kad dalyvaučiau. Diena buvo 1923 – iųjų lapkričio 8 – oji. Adolfas Hitleris kątik iššovė įspėjamąjį šūvį „Bürgerbraukelerio“ susirinkimų salėje. Kur sotus buržuazinis pasaulis susirinko tam, kad pasiklausyti Valstybės Komisarą fon Karą po didelio policijos kontingento apsauga. Netrukdomas, jis praėjo pro mirtinai nustebusį susirinkimą ir tada paskelbė aiškiais žodžiais, gimusiais iš gilaus rimtumo ir gilaus pasiryžimo, „nacionalinės revoliucijos“ pradžią.

Tai užgulė susirinkimą kaip išganymas, kai ponas fon Karas padėjo savo ranką Adolfo Hitlerio rankoje ir užtikrino savo pagalbą. Jo Policijos Ministras padarė taip pat. Susirinkimas išsiskirstė ir pranyko lapkričio naktį. Bet ponas fon Karas vis dar ilgą laiką sėdėjo prie stalo kitame kambaryje, kartu su Generolu fon Liudendorfu ir Adolfu Hitleriu ir, kai jis išvyko į savo automobilį po to, kai davė savo garbės žodį, aš pajutau dūrį savo širdyje: „Hitleri! Ar tu matei jo tamsių akių žvilgsnį? Jis yra priesaikos laužytojas, jis yra išdavikas!”

Mes išsiskyrėme ir, kai aš vėl įėjau į kambarį, kuriame generolas ir kapralas iš Pasaulinio karo tarėsi, aš pamačiau susirūpinimą ant jų veidų. Ir tada atlėkė pranešimai. Kai Hitleris grįžo antrą valandą po vidurnakčio iš savo apžvalgos kelionės į miestą, tai buvo užtikrinta. Garbės žodis buvo sulaužytas, norėtas darbas išduotas! Įsakymai, pasirašyti pono Karo praėjo pro policijos būstines ir barakus.

Apie trečią valandą po vidurnakčio, aš pasakiau kreipimąsi į karo mokyklos kareivius, pasirengus stovėjusį „nacionalinės revoliucijos“ pradžiai su savo vadu, Robertu Vagneriu. Jaunatviškas entuziazmas gulėjo ant jų veidų kai aš baigiau. Adolfas Hitleris klausėsi iš balkono ir kai jo žvilgsnis ištiko mane, gilus skausmas atsigulė ant mano širdies.

Kai pro „Bürgerbraukelerio“ langus įėjo pirmoji, vis dar blanki 1923 – iųjų lapkričio 23 – iosios ryto šviesa, aš daviau Hitleriui pasiūlymą vis dar tai pabandyti, įkvėpiant mases. Jis sudiktavo įsakymą spausdinimui, kuri man perdavė dabar vedamą propagandą. Geromis nuotaikomis tada į miestą įvažiavo kolona sunkvežimių, pilnų SA žmonių. Aikštėje priešais marksistų laikraščio „Münchener Post“ redakciją, aš pasakiau savo pirmąją kalbą: „Nacionalinė revoliucija skuba per kraštą. Dabar nebėra partijų, yra vis tik vokiečiai. Proto ir kumščio darbininkai! Sulaužykite tarnystės pančius, kuriais mus supančiojo žydų ir jų pagalbininkų pasaulinis kapitalizmas! Vokietija, pabusk!“

Įvyko tai, kas neįtikėtina: tūkstančiai, kurie stovėjo raudonoje aikštėje giedojo Vokietijos nacionalinį himną su mumis.

Darbininkai atlėkė iš statybų objektų, darbuotojai iš verslo įstaigų ir kas bepraėjo keliu nebeėjo toliau, kiekvienas norėjo žinoti, kiekvienas norėjo girdėti. Tai buvo pakeliantis jausmas patirti, kaip tauta atsistojo prie tų, kurie norėjo suduoti mirtiną smūgį gėdai ir vargui.

Buvo dvyliktoji vidurdienio valanda, kai aš baigiau savo kalbą plačioje erdvėje priešais Feldhernhalę tarp dešimties tūkstančių džiūgaujančių žmonių. Šviesos spindulys kaitik prasilaužė pro tamsią debesų sieną ir rausvai rudas balandis, skrendantis nuo Teatinerio bažnyčios pasirodė dar rausvesnis: tai iš mano burnos atėjo kaip nuojauta: „Žiūrėkite į balandį aukštai ten! Tai yra kaip kruvinai raudonas rūbas, skelbiantis ateinančios akimirkos sunkumą.“

Po valandos svastikos vėliava, kuri stovėjo šalia manęs per mano kalbą gulėjo tų, kurie ją nešė, kraujyje. Ji tapo judėjimo „kraujo vėliava“.

Kai dabar mes skubėjome į „Biurgerbraukelerį“ didžiuliu greičiu, tūkstančiai, kurie norėjo prisidėti prie maršo į miestą, stovėjo pasiruošę. Aš parėjau atgal į ketvirtą eilę. Mums artėjant prie Liudvigsbriukės, aš nuskubėjau į procesijos priekį. Policija, kuri buvo parengusi savo šautuvus, buvo nugalėta. Aš likau procesijos priekyje. Už manęs buvo kraujo vėliava ir pirmojoje eilėje už manęs buvo Erichas Liudendorfas ir Adolfas Hitleris. Žygiavome mes beveik iškilmingu tempu.

Abiejų gatvės pusės buvo pripildytos žmonių kaip sienų. Vyrai su rimtu, klausiančiu žvilgsniu ir moterys su kūdikiais ant savo rankų. Daugelis iškėlė savo dešinę ranką sveikindami. Buvo matyti džiaugsmo ašaros ir taip pat jaučiamo žinojimo, kad kažkurio iš mūsų kažkur laukė mirtis, ašaros. Bet berniukai ir mergaitės, kurie stovėjo arčiausiai mūsų, visa jėga šaukė: „Heil Hitler“, „Tegyvuoją Liudendorfas“ ir „Vokietija, pabusk!“

Daugelis piliečių žiūrėjo žemyn į mus pro langus be vidinio sujudimo. Jiems ši procesija buvo įvykis, kuris yra įsidėmimas iš smalsumo, tik tam, kad paskui sugrįžti prie kasdienės rutinos. Vėliavos su svastika baltame diske ir raudonu fonu kabėjo pro daugelį langų: Hitlerio vėliavos!

Kai kolona pasuko į Makso-Juozapo aikštę ir tada žygiavo, žiūrėdama į Liudvigo gatvę, visi žinojo, kad dabar reikėjo stiprios širdies: iš Feldhernhalės rezidensijos pilka žmogiškoji siena iš policijos kareivių su šaudyti parengtais šautuvais, blokavo išėjimą į Liudvigo gatvę! Mes matėme pavojų ir nebuvo daugiau jokioėjimo atgal. Mes buvome traukiami, lyg paslaptingos milžiniško magneto jėgos ir vidinis balsas įsakė: pirmyn, pirmyn!

Su revolveriu rankoje, aš šokau prie sienos: „Nešaudykite! Už mūsų yra Hitleris ir Liudendorfas!“ Tada pirmoji salvė jau iššovė į gatvę. Šešiolika žuvusiųjų gulėjo ant gatvės dangos. „Amžinosios sargybos“ mirusieji! Svastikos vėliava, kuri ėjo su jais, įgijo savo pašventinimą jų kraujyje.

Šautuvai nutilo ir, kai išblėso paskutinis šaukimas „žmogžudžiai“, siaubinga tylą užgriuvo gatvę.

Adolfas Hitleris stačiai sėdėjo savo mašinoje, laikydamas savo sužalotą kairę ranką savo dešinės rankos plaštaka, bet šalia jo, paguldytas ant neštuvų, buvo kraujuojantis vaikas. Taip jis paliko aikštę, iš kurios kraujo vieną dieną iškilo paminklas Feldhernhalėje: „Ir jūs vis dėl to triumfavote!“

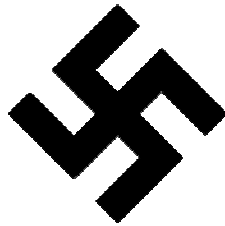
Jau tos pačios dienos naktį, aš buvau suimtas detektyvų traukinio kelionėje į Niurnbergą ir uždarytas viduramžiškoje belangėje. Daugelis tūkstančių žmonių susirinko traukinių stoties aikštėje Niurnberge, kai aš įsėdau į kalinių automobilį, šūksnis nenorėjo pasibaigti: „Tegyvuoją Štreicheris! Tegyvuoją Štreicheris!“

Man bevaikstant pirmyn ir atgal per ilgas valandas, kai negalėjau pailsėti savo kalėjimo kameroje, aš staiga, tamsiame kampe, pamačiau su raudonu pieštuku užrašytus žodžius: „Turėk saulę širdyje, ar audros, ar pūgos!“ Aš būčiau mielai paspaudęs ranką šiam paraginimo davėjui. Senas besijuokiančio ištverimo nepaklusnumas vėl pakilo manyje. Ir kai tada, prie to pačio, iš kažkokios kameros daina, dainuota moters balsu, „Kai Alpių rožės švyti“, pasiekė mano vienatvę, aš būčiau mielai davęs raudonas rožes šiai dainininkei, kurias tikra meilė man davė per šaltas kalėjimo sargo rankas.

„Jūs esate laisvas! Aš turiu įsakymus jums pasakyti kuo skubiau, nesukeliant sambrūzdžio, keliaukite namo!“ Aš jau save mačiau kaip „išdaviką“ su ilgu kalėjimo terminu ir dabar ši staigmena! Kaip paukštis, kuris yra ilgai nepripratęs prie laisvės, aš pirma stengiausi susiimti. Bet tada aš nuskubėjau akmeniniais laiptais į 1923 – iųjų lapkričio 10 – osios naktį. Staiga šūkis „Tegyvuoja Štreicheris!“ Po kelių sekundžių, aš stovėjau vidury linskmiai sujudusių moterų ir vyrų. Ir jau kitą akimirką aš stovėjau ant stalo, ten, garsiojoje „Bekengarteno“ susirinkimų salėje. „Hitleris gyvas! Kraujas nesiliejo veltui!“ Tada aš parskubėjau namo pas vaikus ir jų motiną.

Man sėdint ir pietaujant, suskambėjo telefonas: „Gatvės yra pilnos žmonių, jos šaukia tavo vardą vėl ir vėl!“ Aš nebegalėjau savęs sulaikyti, šokau į automobilį ir išvažiavau į miestą pro plakatus, ant kurių buvo paskelbtas karo stovis. Ir iš savo automobilio aš kalbėjau masėms, besistumiančioms pro Kionigo gatvę. Tebūtų reikėję vieno žodžio ir audra būtų pratrūkusi. Tai buvo 1923 – iųjų lapkričio 11 – oji.

VIII

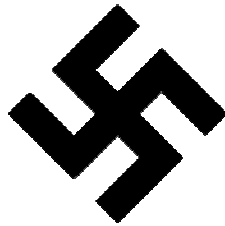
Landsberge

Aš palikau miestą. Kai aš suėjau su bendraminčiais žmonėmis slaptai konferencijai, aš buvau išduotas ir nugabentas į Landsbergą. Čia aš buvau kameros kaimynas partijos draugų Amano ir Majoro Hiunleino bei daugelio kitų.

Kadangi aš per kameros, kurioje aš buvau apgyventas per pirmąjį Adolfo Hitlerio įkalinimo periodą, aną sušukau „Heil Hitler“, aš buvau nubaustas pasivaikščiojimokalėjimo kieme netekimu. Direktorius nesuprato, kaip išsilavinęs žmogus galėtų save padaryti kaltu tokiu drausmės nebuvimu.

Valdžia Miunchene ragino kalėjimo gydytoją paskelbti Adolfą Hitlerį psichiškai nesveiku. Daktaras atsisakė, buvo išsiųstas į pensiją ir tada mirė kaip doras žmogus. Hitleris pakartotinai prisimindavo šį kalėjimo gydytoją ir apie jį šnekėdavo su didele pagarba. Kalėjime Adolfas Hitleris parašė savo didįjį patvirtinimą: „Mano Kovą“.

IX

Egzistencijos naikinimas ir garbės įžeidinėjimas

Partija buvo paleista nuo lapkričio 9 – osios ir viešas verbavimas į ją buvo uždraustas. Tad man buvo linksma staigmena, kai 1924 –ųjų metų rinkimai į Bavarijos provincinį parlamentą man davė galimybę, po teisinio neliečiamumo apsauga, skelbti savo nacionalsocialistinį tikėjimą iš parlamento platformos. Šiame pastate aš jaučiausi kaip lydeka storų karpių tvenkinyje.

Tarp socialdemokratų atstovų buvo vienas, rasiškai gana gerai atrodantis, kuris turėjo drąsą mane užsipulti išeinantį iš parlamento pastato. Kai po nacionalsocializmo iškilimo į valdžią 1933 – iaisiais metais jis tapo bedarbiu, aš pasirinkau, kad jam būtų duotas jo, kaip Niurnbergo turizmo direktoriaus postas

Žydas Albertas Sitenfeldas 1883 – iaisiais žurnale „Gessellschaft“ (vok. „Draugija“) rašė:

„Kas beišdrįstų imtis kovos prieš žydus, iš to jie atims jo egzistavimo pagrindą ir kovos prieš jį su žvėrišku brutualumu ir bjauriausiomis priemonėmis tol, kol jo nervai jį nuvils ir jis apleis kovą.“

Aš turėjau gana greitai išmokti, kad jis pasakė tiesą. Bavarijos parlamente dauguma visų spalvų ir pažiūrų suėjo prieš mane, jie atšaukė mano neliečiamumą, kad valdžia „sudrausmintų“ mane per pašalinimą iš pareigų. Aš tada buvau nuteistas drausmės teismo, kuris pats buvo valdomas, prarasti savo mokytojo pareigas. Šio nuosprendžio pateisinimas buvo labai protingas.

Vėl ir vėl, aš buvau valstybės prokuroro kaltinamas „šventvagyste ir religiniais išsišikomais“. Žydai sugėbėjo gauti apsaugos paragrafą, kurį turi krikščionių tikėjimai ir taip buvo įmanoma mano kovą prieš žydų *tautą* interpretuoti kaip religinį išsišokimą. Pirma buvo baudos, tada kalėjimo nuosprendžiai, kuriuos priėmiau.

Buvo daugelis teisėjų, kurie buvo matomai įskaudinti būvimo paragrafų priverstais mane pasmerkti. Daugelyje nuosprendžių buvo pripažintas mano politinės kovos tyrumas.

Viename iš savo didžiausių teismų, kuriuos turėjau iškęsti, mano priešininkas buvo tuomet labai įtakinga ir, demokratijoje, labai vertinta asmenybė. Pagal Miuncheno duomenis, mano priešininkas turėjo ranka parašytą laišką valstybės prokurorui, reikalaujančio, kad aš būčiau per oficialų medicininį pareiškimą paskelbtas psichiškai nesveiku. Yra skola smulkiam pareigūnui, kad šis velniškas planas man tapo žinomas laiku. Aš publiką informavau atsišaukime ir sustabžiau savo priešų planą. Bet po valdžios paėmimo aš valstybės prokurorui, kuris mane tame teisme pavadino „labai pavojingu“ ir taip taikėsi į garsųjį 52 – ajį paragrafą, pasiūliau pakėlimą į teismo salių Prezidentą Bamberge.

Kai aukso markės sukūrimas pakeitė infliaciją, žydiškoje pusėje buvo tikima, kad materialus vargas, kuriame aš radausi, mane išsekins. Per tarpininkus, kuriems buvo užtikrintos didelės sumos, man buvo pasiūlyti keli šimtai

tūkstančių aukso markių ir vila Šveicarijoje, jeigu būčiau išsižadėjęs savo kovos. Aš buvau laimingas, matydamas savo kovą jos pradžioje, taip aukštai vertinamą.

Kai mėginimai papirkinėti išliko nesėkmingi, pradėjo veikti garbės įžeidinėjimo priemonės. Papirktas bedarbis vyras šmeižiamajame teisme liudijo, kad aš turėjau intymių santykių su jo išsiskyrusia žmona. Žmona įrodė, kad ji pirmąkart su manimi tapo pažįstama teismo salėje. Šmeižikas buvo nuteistas.

Kai aš vėl sėdėjau kalėjime, mano advokatas man padavė atsišaukimą, kuris buvo platinamas per miestą ir teigė, kad per Pirmąjį Pasaulinį karą aš išprievartavau prancūzę mokytoją ir tada šio pranešimo autorius teigė pats tai matęs. Per šmeižto bylą, atsišaukimo autorius pakartojo šį teiginį po priesaika. Jis tikriausiai prisiminė, kad prancūzė moteris, tariamai mano išprievartauta, tokį ilgą laiką negalėjo pasirodyti kaip liudininkė. Valstybės prokuroras priėmė mano prašymą iškelti priesaikos sulaužymo bylą. Per jos apklausimą, jau gana sena prancūzė moteris paskelbė, kad ji niekada savo gyvenime nebuvo su manimi šnekėjusi. Šmeižikas buvo suimtas. Išduotas savo kohortų, negavusių savo Judo aukso, jis atsiskleidė. Priesaiką sulaužęs šmeižikas gavo 30 reichsmarkių! Lygiai dvidešimt sidabro monetų, tiek pat, kiek buvo sumokėta Judui Iskariotui! Bet laikraščiai, kurie žaidė ir skleidė šmeižtą per visą Vokietiją, susilaikė nuo nusikaltėlio nuteisimo pažymėjimo. Kieno interesams šie laikraščiai tarnavo, buvo matoma iš šito elgesio.

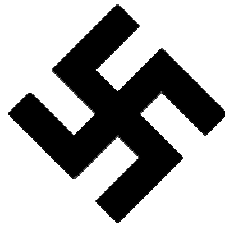
Ir vis dar kitu būdu, buvo mėginama žaisti su mano nervais. Žydijos atstovas išsidavė tariamam patikėtiniam Niurnbergo policijos departamente, kad buvo mėginama veltui mane įtraukti mano susirinkimų kelionėse po Vokietiją į apmokėtos Esteros tinklą.

Atsišaukimai, kuriuose aš buvau vėl ir vėl kaltinamas neteisėta meile, pasiekė tuzinus. Pagaliau, mane buvo mėginta užantspauduoti „vaikų tvirkintoju“ ir „homoseksualu“.

Šmeižto veiksmai buvo tikriausiai sunkiausias dalykas, kurį turėjau iškęsti per savo 25 – erių metų šviečiamąją kovą. Buvo didelė staigmena mano priešininkams, kad mano nervai manęs nenuvylė ir aš vėl ir vėl ragindavau savo bendradarbius: Kova tęsiasi!

Dabar turėjo būti panaudota paskutinė priemonė: žmogžudystė! Kažkokia apvaizda man leido išgyventi tokius pasikėsinimus manimi atsikratyti irgi, ar tai būtų 1921 – aisiais kelionėje į susirinkimą per okupuotą regioną, kuomet turėjau būti numestas nuo traukinio, ar tai būtų susirinkimų salių mūšiuose, ar akimirkomis, kai vėlai naktį aš eidavau prie savo daugiabučio namo, kurio 5 – ajame aukšte gyvenau, durų. Visos man skirtos kulkos nepataikė.

Bet šmeižto kampanijos prieš mane turėjo gerą pusę, jos buvo propaganda, kuri mano susirinkimų pastatus pripildydavo net ten, kur niekas to nesitikėdavo ir atvesdavo man žmones kaip klausytojus, kurie tegali būti atplėšti nuo savo letargo tik per smalsumą.

X

Kova tęsiasi

Teisėjai buvo giliai pajudinti, kai Adolfas Hitleris jų paprašė paleisti kitus kaltinamuosius, jis prisiėmė visą atsakomybę už viską, kas nutiko, pilną atsakomybę. Po devynių mėnesių ir jis irgi paliko Landsbergo kalėjimą „lygtinai“.

Miunchene jam vis dar buvo uždrausta viešai šnekėti, tad jis atvyko į Niurnbergą. Buvo nenusakomas džiaugsmas, kuris jį pasitiko ir jį palydėjo iš miesto vėl. Kai mitingas priešais viešbutį „Deutscher Hof“ nenorėjo baigtis ir Vokietijos himnas jam skambėjo vėl ir vėl, jis buvo giliai paveiktas. Vėl ir vėl, jis atidarydavo savo langą ir dėkingai pasisveikindavo. Tada jis man davė savo ranką, jis pasakė: „Yra tik *vienas* Niurnbergas.“

Prancūzų invazija atnešė didžiulį sujudimą visai Vokietijai. Pranešimai apie baltų ir juodų kareivių minių nusikaltimus gausėjo kasdien. Geriausioji vokiečių jaunimo dalis veržėsi į tą kankinamą regioną. Savanoriai iš Pirmojo Pasaulinio karo ir tie, kurie, dėl savo jauno amžiaus, negalėjo būti tais. Bet virš visų stovėjo *Leo Šlageterio* vardas. Jis mirė didvyrio mirtimi, kritęs nuo prancūzų kulų šile prie Diuseldorfo. Po prancūzų kareivių minios apsauga, žydai komunistų vadai, slaptame susitarime su marksistų valdžios atstovais Berlyne, organizavo sukilimą neokupuotoje Reicho dalyje. Vokiečių Laisvasis korpusas jį numalšino.

Bet ne okupuotoje Vokietijoje taip pat, sukilimo ugnis išsižiebdavo iš naujo vėl ir vėl. Masinis streikas sekdamas masinį streiką. Nedarbas pasiekia milžiniškus mastus. Aštuonių milijonų armija suskaičiuojama. Pastatai, kuriuose jie gaudavo savo pašalpas, būdavo perpildyti. Keiksmas grasino tiems, kurie norėjo padėti, bet negalėjo padėti.

1880 – aisiais Vokietijoje iškilo antisemitinis judėjimas, apie kurį buvo daug kalbama. Tam, kad jam pakenkti priešais visuomenės akis, trys žydai padegė sinagogą ir tam tikra spauda šiuo išniekinimu apkaltino siaubinguosius žydų nekentėjus. Bet tai buvo šūvis kojon. Žydai buvo atpažinti kaip kaltininkai ir gavo griežtus nuosprendžius.

Kadangi žydų pusėje buvo žinoma, kaip jautriai publika reaguoja į nusikaltimą, kuris yra įvykdomas prieš religiją, buvo išrastas kapinių niekinimas ir pastoviai reportuojamas. Savaitė vargiai bepraeidavo, kurioje nebuvo pranešama apie apverstus kapinių paminklus ir „svastikos vyrukus“ (vok. „Hakenkreuzler“) įtariamus, kaip kaltininkus. Tada „svastikos vyrukai“ buvo lengvas grobis sistemos policijai ir, gavę noro pasitarnauti žydams, jie žinodavo kaip rasti „nacių“ žmones, jeigu tokie galėtų būti įrodyti, esantys kaltininkais. Ir čia nebuvo sunku atpažinti, kur turėdavo būti ieškoma „kapinių niekintojų“ ir kur jie galėdavo būti randami.

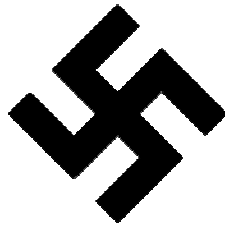
Socialdemokratų darbininkas iš miestelio Frankonijoje – vedamas savo sąžinės – po 1933 – iųjų pranešė partiniam atstovui, kad „kapinių išniekinimas“, raudonojo laikraščio suverčiamas nacionalsocialistams, buvo

vykdomas žydų įsakymu. Tad jie mėgino tokiais žemais metodais kovos laikotarpiu pažeminti vis stipriau kylantį Nationalsocialistinį Judėjimą per jautrią reklamą.

Masiniai maršai gatvėse! Masiniai susirinkimai viešose vietose! Čia raudonoji sukilimo vėliava, čia vėliava su svastika! Čia komunistas, ten nacionalsocialistas. Horstas Veselis yra Berlyne nužudomas raudonos gaujos, vedamos žydės Kun! Horsto Veselio daina, dainuojama milijonų besiviliančių vokiečių kyla į padanges! Partijos išaugo iki pusės šimto! Rinkimai seka rinkimus! Viskas išlieka taip pat!

Reicho Partijos Diena 1927 – aisiais Niurnberge. Senovės Reicho imperinės šlovės dienų miestas tapo nacionalsocialistų ceremonine vieta. Tikinčiųjų viltis auga, tačiau sugundytojų neapykanta yra beribė. Vokiečiai prieš vokiečius. Nužudytų ir suluošintų skaičius yra didelis ir didėja. Viešpatie danguje, kur tu pasidėjai?

XI

Adolfas Hitleris tampa tautos Fiureriu

Yra 1933 – iųjų sausio 30 – oji. SA ir SS kolonos žygiuoja pro Brandenburgo vartus. Žygiuoja su savo vėliavomis ir fakelais užkariautos Reicho sostinės džiaugsmu. Senojo Pirmojo Pasaulinio karo feldmaršalo ir kapralo akys tyliai, bet širdyse taip garsiai, žiūri į šlovingąjį įvykį. Ar tai tikrovė? Ar tai tik sapnas?

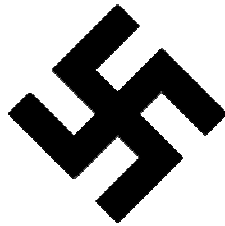
Varpai skamba Potsdamo įgulos bažnyčioje. Didysis karalius išlipa iš savo karsto ir palaimina įvykusį stebuklą: Feldmaršalas Generolas fon Hindenburgas, Respublikos Prezidentas, priima savo kanclerio, Adolfo Hitlerio, priesaiką. Vokietija pabudo!

1933 – iųjų gegužės 1 – ają Reicho Kancleris ir vokiečių tautos Fiureris šneka iš platformos Tempelhorefelde prie vienintelio medžio. Jis šneka susirinkusiam milijonui vokiečių proto ir kumščio darbininkų ir prašo tautos: „Duokite man keturis metus laiko.“

Tauta jam duoda laiko. Aukštakrosnės yra užkuriamos. Mašinos fabrikuose dirba ir aštuoni milijonai žmonių, kurie buvo tapę bedarbiais grįžta į darbą! Bet valstietis, išvaduotas iš „Judos rankos“, pjauna žydintį vaisių! Gilus džiaugsmo jausmas suima visą vokiečių tautą.

Josefas Gėbelsas, didysis Fiurerio pagalbininkas, Jungtinėms Tautoms Ženevoje paskelbia vokiečių tautos valią vėl būti laisvai, kaip jos tėvai kadaise buvo laisvi. Ginklai yra liejami. Reichšveras tampa naujosios tautos kariuomenės branduoliu. Jo pirmieji batalionai įžygiuoja į apgaulės zoną Reine. Saro regionas grįžta Reichui. Bet rytuose vis dar dega smilkstanti žaizda: tiltas į rytų žemę buvo atimtas siaubingu ultimatumu ir laukia taikingo susitarimo tarp vokiečių ir lenkų. Ir virš visko stovėjo „Niurnbergo įstatymas“!

XII

Niurnbergo įstatymas

Kiekviena tauta turi teisę ir pareigą sau duoti įstatymus, reikalingus jos išlikimui. Žydų vadas Mozė, karo, kuris pažadėtąją Kanano žemę pavertė žydų grobiu, pradžioje, išleido įstatymą:

„Jūs neduosite savo dukrų tautoms, į kurių žemes įžengsite ir jūsų sūnūs svetimų tautų dukrų neims sau į žmonas.“

Šis Mozės įstatymas taip uždraudė žydiško kraujo maišymą su kitų tautų krauju ir taip užtikrino išliekantį žydiškojo genofondo išlikimą ir tipiškų žydiškų fizinių ir intelektinių-psichologinių savybių išlikimą visiems laikams. Taigi, šis įstatymas yra žydų tautos apsaugos įstatymas.

Po Kanano užkariavimo žydų tautos apsaugos įstatymas, kurį išleido Mozė, jau nebebuvo gerbiamas daugelio žydų. Jie pavergtų tautų dukras padarė savo žmonomis ir su jomis susilaukė vaikų. Šiuose palikuonyse, žydiškų fizinių ir intelektinių-psichologinių savybių esmei vis labiau grėsė išnykimas. Tada žydų kunigas Ezra atnaujino Mozės įstatymą ir išgelbėjo žydų tautą nuo išnykimo. Kaip praneša Ezros knyga 9 – ajame ir 10 – ajame skyriuose, žydų kunigas Ezra sušaukė tautos susirinkimą, kuriame tų įstatymų nesilaikymas buvo pasmerktas kaip rimtas nusikaltimas ir nusižengimas prieš Dievą:

„Kai tik išgirdau tokį dalyką, aš buvau sumišęs. Aš išskleidžiau rankas ir tariau: mano Dieve, man yra gėda ir man nesinori pakelti akių į tave, mano Dieve; nes mūsų nusikaltimas mumyse paėmė viršų ir mūsų kaltė yra didelė kaip dangus.“

Sechanja save padarė tautos susirinkimo kalbėtoju:

„Iš tiesų, mes nusidėjome, mes norime išvyti visas moteris ir vaikus nuo jų!“

Po to, kai Ezra priėmė jų priesaiką, kad „jie turėtų elgtis pagal šiuos žodžius“, prasidėjo didžiausias visų laikų masinis ištrėmimas: visos žydus vedusios ne žydės moterys, kartu su savo vaikais iš tų santuokų, buvo išvytos iš žydų tautinės bendruomenės!

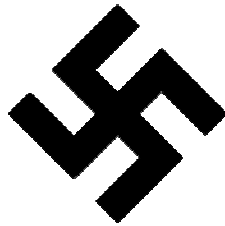
Nėra žinoma, kad tais laikais būtų buvusios Sąjungininkų valdžios, kurios būtų paskelbusios masinį moterų ir vaikų išvaramą nežmogišku ir pradėjusios kariauti už išvytuosius, pasitelkiant visas savo galias.

Bet Ezra yra teisėtai prisimenamas žydijos kaip vienas iš jos didžiausių kunigų ir vadų. Per šį Mozės išleisto rasės apsaugojimo įstatymo atnaujinimą, jis žydiją išgelbėjo nuo jos žlugimo. Egiptiečiai, persai, graikai ir romėnai dabar tepriklauso istorijai, nes jie nesustabdė kraujo maišymo su kitomis rasėmis. Bet žydų tauta juos pergyveno, ji vis dar tegyvuoja šiandien, 20 – ajame amžiuje ir ji pamažu laimi savo didžiausią pergalę: pasaulinį viešpatavimą!

Mozės įstatymai ir jų atnaujinimas per Ezrą buvo ir šiandien žydams vis dar yra, kuo „Niurnbergo įstatymas“ turėjo tapti vokiečių tautai. Tai yra įstatymas, kuris buvo išleistas Vokietijos Reichstago 1935 – aisiais metais ir vadinasi „Vokiečių kraujo ir vokiečių garbės apsaugos įstatymu“. „Niurnbergo įstatymas“ vokiečių tautai turėtų būti tuo, kuo Mozės ir Ezros įstatymas buvo ir šiandien vis dar yra žydams: jos išlikimo apsaugojimu. Jis turėtų neleisti, kad vokiškas skaistumas būtų išniekinamas svetimkūnių ir, kad vokiškas kraujas nesimaišytų su žydišku. Taigi „Niurnbergo įstatymas“ nebuvo išpuolis prieš kitą tautą, ar rasę, o verčiau, išskirtinai išliekančios vokiečių tautos egzistencijos apsaugos įstatymas. „Niurnbergo įstatymas“ vieną dieną bus branginamas kaip reikšmingiausias 20 – ojo amžiaus legislaturės darbas ir su juo, jo leidėjas, Adolfas Hitleris.

Nors žydai yra atsargūs išsaugoti jiems Mozės suteiktą ir Ezros atnaujintą apsaugos įstatymą, jie yra tie, kurie kovojo prieš „Niurnbergo įstatymą“: sukurtą vokiečių tautos apsaugojimui kaip išpuolį prieš žydiją ir, taipogi, kaip nusikaltimą prieš „demokratinę laisvę“. Kad žydai iš Sąjungininkų valdžių pareikalavo ir pasiekė „Niurnbergo įstatymo“ panaikinimą, atskleidžia, kokia didžiulė tapo jų įtaka pasaulio įvykiuose.

XIII

Karas ir karo kaltė

Antrasis Pasaulinis karas praėjo per Europą. Fiureris negyvas. Didysis Vokietijos Reichas buvo sutriuškintas. Vokietijos miestai guli griuvėsiuose. Vokiečių tauta pasidavė savo priešo palūkaninei vergijai. Kaip ir Pirmajame, taip ir Antrajame Pasauliniame kare anglų, amerikiečių ir rusų kareiviai buvo budeliais. Bet kas yra tikrasis šio karo laimėtojas? Ar tai tautos, iš kurių tie kareiviai atėjo?

Fiurerio valdžios paėmimas 1933 – aisiais pasaulinei žydijai buvo signalas pulti. ***Pasaulio žydiškoji spauda agitavo už globalinį boikotą prieš Vokietiją.*** Vokietijos atsakymas buvo 24 valandų boikotas žydiškam verslui 1933 – iųjų balandžio 1 – ają. Joks žydas tame procese neprarado savo gyvybės ir joks žydų verslų pastatas nenukentėjo. Kontrboikotas, įsakytas partinės vadovybės ir vykdytas po mano vadovavimu, turėjo įspėti pasaulinę žydiją prieš metant iššūkį Nacionalsocialistinei Vokietijai.

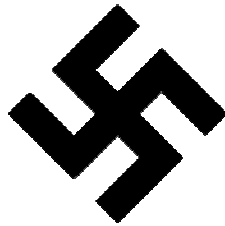
Nuo to laiko, pagiežingi išpuoliai prieš Nacionalsocialistinę Vokietiją vėl ir vėl pasirodydavo pasaulinėje spaudoje. Buvo nenuginčijama, kad su tokia propaganda pasaulyje, vykdomą be trukdymo, turėjo būti sukurtas vaizdas, kad Nacionalsocialistinės Vokietijos egzistavimas reiškė grėsmę kitoms tautoms. Žydas rašytojas Emilis Liudvigas, kuris emigravo į Prancūziją, ypač aiškiai kalbėjo apie žydų norus ir ketinimus žurnale “Les Annales”:

“Hitleris nenori karo, bet jis bus įstumtas į jį.”

Lenkijos ambasadojus JAV, grafas Potockis, tuo metu, kai Europoje niekas nemanė, kad Antrasis Pasaulinis karas ateis, ar turėtų ateiti, savo valdžiai Varšuvoje rašė, kad jis susidarė įspūdį, kad įtakingi žydai Vašingtone dirbs link naujo pasaulinio karo (žr. “Vokiečių Baltąją knygą”).

Lenkijos ambasadoriaus Potockio, kuriam niekas negali prikišti priešiško pasaulinei žydijai ir kuris taip pat nebuvo joks Nacionalsocialistinės Vokietijos draugas, pranešimų vienu turėtų užtekti, kad aiškiai atsakyti į karo kaltės klausimą. Kaltė už Antrąjį Pasaulinį karą taip pat gimė akimirka kai dievas Jahvė, per feldmaršalo Mozės burną žydų tautai davė nurodymą:

„Jūs turite suryti visas tautas!“

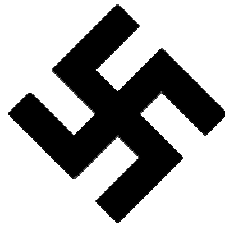
XIV

Fiureris

Fiureris nėra miręs! Jis toliau gyvena savo Dievui artimos dvasios kūrinyje! Ji pergyvens tų, kurie buvo likimo prakeikti nesuprasti Fiurerio, kol jis vis dar gyveno, gyvenimus. Jie nuskęs į kapą ir bus užmiršti. Tačiau Fiurerio dvasia toliau veiks į laiką ir taps jo pavergtos tautos ir sugundytos žmonijos išganymu.

XV

Pabaigos komentaras

Žydas kalėjimo direktorius man pasakė, kad jam yra malonu, kad netgi tokioje situacijoje, kurioje aš randuosi, aš stačiai stoviu už savo reikalą. Tai, kas to žydo kalėjimo prižiūrėtojo pagarbos pareiškimu, to nenorint, paskelbė jo paties teisingą požiūrį, sukūrė nusistebėjimą, man yra savaime suprantama. Aš būčiau šuo, jeigu tą akimirką, kai atsidūriau prieš galioje, būčiau išsižadėjęs to, kas buvo mano įsitikinimas daugiau kaip 25 – erius metus. Šis įsitikinimas sutinka su sionistų vado, Teodoro Herclio, reikalavimu:

„Kol žydai turės gyventi su kitomis tautomis, tol egzistuos ir antisemitizmas. Tautų pageidaujama pasaulinė taika tik tada galės tapti faktu, kai pasaulinė žydija gaus nacionalinius namus.“

